

Adventes Vēstis

2011. gada augusts, #8 (186)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
ESI DAĻA NO
DIEVA PLĀNA

DIEVIŠKĀ
DZIEDINĀ-
ŠANA CILVĒKA
ĻAUNUMAM

AR DIEVA
ŽĒLASTĪBU
CAUR KARA
ŠAUSMĀM

KĀ BAGĀTI-
NĀT LAULĪBAS
DZĪVĪ?

ATSKATS UZ
BĒRNU UN
JAUNIEŠU
NOMETNĒM

Latvijas ziņas	4
ADRA ziņas	7
Tēma	8
Notikums	12
Vārds mācītājam	14
Ģimene	16
Bērniem	18
Personība	20
Ceļa meklētāji	22

Aizraujošā vasara

Es neatceros, kad „Adventes Vēstīm” būtu bijis tik daudz ziņu par dažādiem pasākumiem, ka ir grūti atrast vietu pat pastāvīgajām rubrikām. Un gandrīz visas ziņas ir par brīvdabas dievkalpojumiem, nometnēm vai dažādiem saietiem. Tas patiešām priecē! Tātad draudzes ir dzīvas, un arī Dieva dāvētās vasaras svētības tiek baudītas pilnā sparā.

Ja būtu jāriko konkurss, visjūsmīgākās atsauksmes ir par Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometni Pācē. Tas ir bijis viens no šīsvasaras grandiozākajiem un svētīgākajiem notikumiem adventistu draudzēs. Man šķiet, mēs tikai debesīs uzzinā-

sim, cik ļoti vērtīga un vajadzīga ir bijusi tā kalpošana, kādu veic visi skolotāji un tie, kas organizē šādus pasākumus. Tikpat apbrīnojams ir darbs, ko veic „Draugu ciemata” rīkotāji. Tā bija aizraujoša nometne dažāda vecuma bērniem. Man pašam personīgi bija iespēja tajā piedalīties, un es izsaku vislielāko pateicību un cieņu tiem, kas visu īstenoja. Mūsu bērni dienu pirms noslēguma paziņoja, ka jau gaida nākamo nometni nākamajā gadā.

Protams, ne mazāk svarīgas ir kopā sanākšanas ģimenes cilvēkiem un pieaugušajiem. Tāpat daudzie, skaistie brīvdabas pasākumi, kas šajā gadā notikuši dažādās draudzēs. Par to visu varēsīt izlasīt šajā „Adventes Vēstu” numurā. Jācer, ka izlasītais arī jūs pamudinās nākamgad doties uz kādu no nometnēm, iesaistīties kalpošanā vai arī savā draudzē organizēt ko līdzīgu.

Lielākais raksts ir par to, kāpēc ir vērts būt Dieva bērnam, atsaukties Viņam, dzīvot, mīlēt un būt noderīgam.

Vēl iesaku, izlasiet noteikti Baltijas ūnijas prezidenta Valda Zilgalvja pārdomas pēc traģēdijas Norvēģijā, kas šovasar pāršalca visu pasauli. Kāda mācība ir mums kā kristiešiem pēc tādas nelaimes.

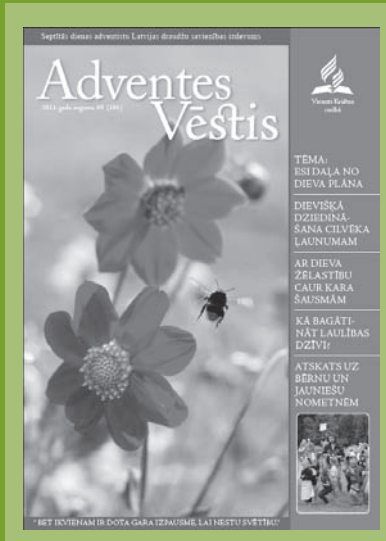
Novēlu jums aizraujošu lasīšanu un svētīgas atziņas un pārdomas līdz ar šo „Adventes Vēstu” augusta žurnālu.

*Aidis Tomsons
AV ziņu redaktors*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Ģirts ROZNERIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Lai Dievs top pagodināts

Vasara milzu soļiem tuvojas savai izskaņai, lai dotu vietu rudenim. Nometnes, atvaļinājumi, sauļošanās, peldes, vitamīnu un spēku uzkrāšana aukstajam gada laikam. Lielākajā vairumā cilvēki ir smaidīgāki, draudzīgāki, jo siltums liek justies atvērtāk. Garīgā dzīve nav izņēmums, draudzes rīko nometnes, seminārus, svin jubilejas, piedalās labdarībā. Skan jauki. Var tikai priecāties par cilvēku aktivitāti piepildīt ikdienu ar vērtībām. Protams, ne vienmēr tās ir paliekošās vērtības. Daudzi jutās laimīgi, ka varēja piedalīties politiskajā teātrī. Bet ne tas ir galvenais.

Domājot par prieku, piepildījumu, laimi, jādomā, ka tas jau bija mūsu esības pamatā. Kādēļ tad gan esam radīti? 1. Mozus grāmatā pirmajā nodaļā no divdesmit sestā panta lasām, ka Dievs nolēma darīt cilvēkus pēc savas līdzības, lai tie rūpētos par šo zemi un radību. Trešajā nodaļā stāstīts, ka Dievs nāca pie cilvēkiem. Te varam noprast, ka galvenais ir attiecības. Lai pārvaldītu zemi, vispirms nepieciešamas attiecības ar Dievu, lai izprastu, kas un kā radīts, kā tam jāfunkcionē. Lai veiktu uzdevumu, nepieciešamas savstarpējās attiecības. Tādēļ nevajadzētu aizmirst domu, ka mēs esam radīti attiecībām. Attiecībām ar Dievu un vienam ar otru. Sadraudzība ar Radītāju ir mūsu eksistences pamatā. Mūsu laime un prieks ir iespējams tik lielā mērā, kādas ir mūsu attiecības ar Dievu.

Jau pieminētajā pirmajā Mozus grāmatā ieskicēts tas, kas notika pēc šo attiecību izpostīšanas. Vairs nav iespējama harmoniska saskaņa. Egoisms ir ņēmis virsroku cilvēku sirdīs. To pieminu, jo es domāju, ka daudzus no mums satrieca vardarbīgie notikumi šķietami klusajā un mierīgajā Norvēģijā 22. jūlijā. Sprādzieni, apšaušana bērnu nometnē. Izdzēstas dzīvības. Kādēļ? Atbildi nezinām. Tas atgādina franču filozofa Mišela Fuko atziņu: „Nekas nekad nav stabils.” Tā izpaužas grēka daba. Es sindroms neļauj pastāvēt normālām attiecībām, kur tiek vērtēti un uzklausti citu viedokļi. Cīņa par to, lai es tiktu ievērots, sava veida sacensība.

Ieskanas vārds fundamentālisms. Fundamentālisms skaidrots kā kategoriska, dogmātiska un fanātiska ticība vienai vērtību sistēmai, tās aizstāvēbai. Novēdot to līdz ekstrēmismam, dzimst vardarbība. Ekstrēmisms ved pie naida, dūsmām, augstprātīgas valodas, pie ļaunuma. Ļaunums iznīcina dzīves. Ne jau tikai fiziski, kā Norvēģijā vai citur pasaulē, kur teroristu vienības terorizē cilvēkus.

Mums nevajadzētu domāt, ka kaut kas tāds notiek tālu no mums. Tas notiek arī pie mums. Katrai reliģiskai vienībai vajadzētu pēc iespējas izvairīties no ekstrēmisma elementiem. Dažāda veida mākslīgi veidotas reformu grupas, individuāli ar savām idejām apsēsti cilvēki laiku pa laikam satrauc sabiedrību un draudzi. Rodas emocionālā vardarbība, augstprātība, sacensības gars, kas nes šķelšanos, ne vienotību. Cieš ģimenes, bērni, draudzei piederīgie, arī sabiedrība saņem nepareizus signālus.

Jaunā Derība tādēļ daudzkārt atgādina par attiecību ar Dievu nozīmīgumu. Kristus misija bija rādīt Tēvu, atklāt Viņa dabu, lai mums būtu vēlme atrasties Dieva pārraudzībā. Vēstulē Efeziešiem apustulis Pāvils atgādina: *Tāpēc nepadodieties neprātam, bet centieties saprast, kāds ir jūsu Kunga prāts.* Tālāk ir interesants turpinājums: *Topiet Gara pilni, runādami cits uz citu psalmos, himnās un garīgās dziesmās, dziedādami un slavēdami to Kungu savās sirdīs.* (Ef. 5:17-19)

Ļausim tam veidoties mūsu attiecībās, lai Dievs top pagodināts. Un noslēgumā gribu atgādināt, ka no sirds esam pateicīgi, ka adventes vēsts par Kristus atkalatnākšanu skan mūsu zemē jau 115 gadus. Dieva žēlastība ir liela, Viņš tur savus solījumus. Ļausim Viņam būt mūsu dzīves Kungam un staigāsim ar Viņu mūsu dzīves gājumā! Lai bagātīgas Dieva svētības ir ar katru no jums šajās vasaras nogales dienās!

Viesturs Reķis

Gaidāmie pasākumi

24. septembris 11:00 - 17:30 Sieviešu kalpošanas nodaļas veidots dievkalpojums un seminārs "Mūsdienu sieviešu evaņģelizācijas iespējas". Vadīs Transeiropas divīzijas Sieviešu un bērnu nodaļas vadītāja *Clair Sanchez-Shutte*. Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Pieteikšanās pa tel. 28300413 vai e-pastā ruta.zilgalve@gmail.com.

25. septembris 10:00 - 15:00 rudens seminārs bērnu skolotājiem. Vadīs Transeiropas divīzijas Sieviešu un bērnu nodaļas vadītāja *Clair Sanchez-Shutte*. Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Pieteikšanās pa tel. 29869979 vai e-pastā maritel@inbox.lv.

30. sept. - 2. okt. Jauniešu konference "Viņš manī, es Viņā" Cēsīs.

Sludinājumi

- Kristīgais bērnodrāzrs „Liesmiņas” aicina darbā pavāru veģetāra uztura pagatavošanai. Izskatīsim dažādus piedāvājumus, iespējami dažādi darba laika risinājumi. Atrodamies Babītē, Gravu ielā 42. Pieteikties pa e-pastu konstantins.reznikovs@gmail.com vai zvanīt pa tālruni 29463322.

Sabata svētības Talsos

Piektdien lija lietus, bet dusas dienas rīts – saulstaru pilns. Šodien, 30. jūlijā, Talsu draudzē viesojās brāļi un māsas no Siguldas adventistu draudzes. Bija patīkami redzēt viņu sejas un sajust, ka viņi mums ir mīļi.

Viesiem bija uzticēts vadīt sabatskolas stundu. Ginta misijas ziņās stāstīja un uz ekrāna rādīja par tālo Āfrikas kontinentu. Adventes vēsts iet plašumā! Bībeles studijas vadīja Vitālijs. Par svētnīcas iesvētīšanu. Sekoja dziesma duetā, solo no brāļa Brumaka. Arī akordiona solo. Otrā stundā sekoja radio ieraksts, kurš bija dzirdams Kristīgajā radio 20. augustā. Tur bija gan Edītes stāsts bērniem, gan vīru dziedāšana, jauniešu koris. Un Tāla Viļņa svētruna par to, kā Dievs 3 reizes rakstīja: savus baušļus, pēc tam uz Bābeles ķēniņa sienas, un visbeidzot Jēzus, kurš rakstīja smiltīs.

Kāds skaists dievkalpojums! Augštelpā pēc tam visi tika pabaroti. Atmiņā paliks mīļa, skaista tikšanās.

Ernests Negribs Talsos

Dziesmas Dieva godam

31. jūlijā senajā Durbes pilī, kura drīzumā svinēs savu 340. gadskārtu, jau devīto vasaru skanēja garīgās mūzikas koncerts. Šo dāvanu tukšniekiem ir sagatavojuši mūsu draudzes dziedātāji un jaunieši, kuri atskaņo instrumentālus skaņdarbus. Koncerts iesākās ar R. Dubras dziesmu „Lūgšana”, kurā skan 25. psalma vārdi. Mūsu ansambli diriģēja

iemīļotais diriģents Mārtiņš Subatovičs no Rīgas. Visus skaņdarbus un dziesmas apvienoja viņa sirsnīgais, dedzīgais stāstījums par Jēzus Kristus dzīvi. Interesanti bija dzirdēt visiem zināmu domātāju, zinātnieku un rakstnieku atzinumus par Jēzus Kristus nozīmi viņu dzīvē. Pēc ansambļa dziedātās dziesmas „Miera brīdis” skanēja klavieru solo – Grīga „Pavasaris”. Mārtiņš turpināja stāstījumu un atgādināja par dramatisko cīņu starp Jēzu un sātānu, un ka šī cīņa turpinās arī šodien par mūsu sirdīm un mūsu sirdīs. Viņš aicināja ieklausīties C. Franka vijoļsonātē, kur sadzirdama šī cīņa. Liekas, ar aizturētu elpu zālē klausījās Madaras vijoļspēli un Daumanta klavieres. M.Kīnas dziesma „Es ticu” piecu meiteņu un solista – topošā pirmklasnieka Haralda izpildījumā izpelnījās sirsnīgus aplausus.

Necentīšos izdarīt neizdarāmo – atstāstīt koncertu. Lūdzu dažus klausītājus atbildēt uz jautājumu: „Kā jums patika koncerts, varbūt kaut kas īpaši uzrunāja?” Es saņēmu ne tikai atbildes, bet uzzināju arī interesantu ģeogrāfiju. Ina (no Saldus – ciemos no Anglijas) – Patika viss, neko nevar izdalīt. Mārtiņš (Ogre) – Viss kopumā bija izdevies. Ansamblis bija ļoti labs. Juris (Tukums) – Ļoti sen nesmu dzirdējis tik brīnišķus priekšnesumus. Zelma (Tukums) – Viss koncerts likās kā viens elpas vilciens. Man likās, tā dzied Debesīs. Kāds klausītājs (Pierīga, anonīmi): „Patika” ir lēta prece. Šeit bija redzams liels un rūpīgs darbs. Dzīvā dzirksts, kas atšķir šādu ansambli no profesionāla kolektīva, ir dziedāšanas mērķis. Šeit dziedāja Dievam par godu.”

Daina Sproģe Tukumā

Svētītais diķis, bet ne tikai...

Patiesībā brīvdabas dievkalpojumi Kūku pagasta „Eglītēs” pēdējos gados notiek regulāri. Krustpils novadā, kur dzīvo pensionētais mācītājs Laimonis Tomsons ar dzīvesbiedri, jau vairākus gadus vismaz reizi vasarā kopā pulcējas vairāku draudžu locekļi, lai sabatu pavadītu kopā brīvā dabā. Šādi sabata svētki vienmēr iepiecinā, taču šoreiz dievkalpojums bija īpašs nekā citu gad.

Pirmkārt, atbrauca negaidīti daudz cilvēku. Cik tas bija patīkami! Mājas saimniece Hilda rēķināja, ka ar 50 trauku komplektiem maltītei pēc dievkalpojuma vajadzētu pietikt. Nepietika! Bija jāmeklē mājās, kur vēl ir kādi trauki. Cilvēku bija krietni vairāk.

Otrkārt, īpašas svētības noteikti piedzīvoja piemājas diķis. Kas to būtu domājis, ka tur kādreiz notiks kristības. Turklāt divas! Kristījās divu paaudžu cilvēki – jaunais brālis pievienojās Līvānu draudzei, bet mīļā māsa – Jēkabpils draudzei.

Patiesībā sabraukuši bija ne tikai no 3 draudzēm (Jēkabpils, Līvāniem un Aizkraukles – kur kalpo mācītājs Ainars Gailis), bet arī no Rīgas, Ogres, Siguldas, pat no tālās Dagestānas Krievijā.

Par šiem brīvdabas svētkiem varētu stāstīt daudz. Bet diez vai ar rakstītajiem burtiem var nodot to garšu, kāda izjūtamā, tikai pašiem piedaloties. Tāpēc nākamreiz noteikti atbrauciet paši!

Aidis Tomsons

Brīvdabas dievkalpojums Cēsīs

6. augusta sabatā Cēsu draudzes dievkalpojums jau otro gadu notika brīvā dabā pie Gredzenu ģimenes netālu no Cēsīm, Raiskuma pagastā. Kā vēlāk pastāstīja pati saimniece, tas varēja arī nenotikt, jo nedēļa pirms tā bija raiba viņu ģimenei. Kādu rītu, steigoties uz mēģinājumu kopā ar saviem 3 bērniem, viņu mašīna sāka mētāties, līdz apmeta kūleni. Pateicoties Dieva žēlastībai un eņģeļu apsardzībai, nevienam no viņiem nekas ļauns nenotika. Skāde bija tikai mašīnai. Dievkalpojuma laikā izskanēja vēl citu draudzes locekļu liecības, kuras ne tikai man lika aizdomāties par mūsu dzīves jēgu un attiecībām ar Dievu. Kā atzina arī mājas saimniece Kristīne, daudz netrūka, ka viņas un bērnu vairs nebūtu.

Lielāko dievkalpojuma daļu vadīja Ceļa meklētāji, viņiem jūlijā bija Vislatvijas nometne (salidojums). Viņi visus klātesošos, aicināja būt Kristus karavīriem un droši cīnīties. Izdzīvojām viņu piedzīvojumus nometnē (salidojumā), raugoties viņu uzņemtajās fotogrāfijās. Ar saviem īpašajiem tērpiem, kā arī ar bungām un šķītvīniem ikviens varēja sajūst viņu entuziasmu, vienotību un vēlmi darboties.

Šajā sabatā saistībā ar sabatskolas tēmu par pielūgsmi, dziesmām un slavēšanu, daudz vairāk kopīgo dziesmu kā parasti atbalsojās skaistajā dabas nostūrī mums visiem, kā arī mūsu Radītājam par prieku un godu. Klausoties Ceļa meklētāju nometnē piedzīvoto un pat pārdzīvoto, kā arī dzirdot citu draudzes locekļu liecības, jāsaka, ka bieži un it īpaši pēdējā laikā Dieva darbam velns liek dažādus šķēršļus, uz kuriem mēs nevaram koncentrēties. Tas viss liek mums padomāt, apstāties. Gribas pieminēt kādas man tuvas dziesmas piedziedājuma vārdus:

„Draugs, apstājies un padomā,
Tavs dzīves ceļš nav pasaka.
Dievs savu roku pasniedzis
Un gaida tavējo.”

Pateicība Dievam par īpašo sabatu, skaisto vietu, jaukajiem laikapstākļiem un iespēju sajūst lielāku vienotību mūsu un brāļu starpā! Lai šāds brīvdabas dievkalpojums kļūst par tradīciju arī uz priekšu!

Vija Mežīte Cēsīs

“Es gribu sekot tik Jēzum Kristus”

Ar šādiem dziesmas vārdiem iesākas 2. jūlija sabata dievkalpojums Adventistu Alūksnes draudzē. Šis dievkalpojums bija veltīts Ceļa Meklētāju kluba darbības pārskatam. CM kluba vadītāja Marita Zelča visus klātesošos iepazīstināja ar Ceļa Meklētāju kustības pirmsākumiem. Uz ekrāna tika demonstrēti filmu kadri no iepriekšējo gadu Ceļa Meklētāju salidojumiem. Interesanti, ka viens filmas kadrs no kādas no pirmajām CM nometnēm Latvijā, kurā piedalījās arī jaunieši no Alūksnes draudzes. Vēlāk noskaidrojās, ka šajā filmā bija redzama kāda meitene, kuras piedalīšanās nometnēs kļuvas par aizraujošu viņas dzīves stāstu. Toreiz šī meitene nometnē bija pirmo reizi kristiešu vidē. Un tad tikai viss sākās. Uzmanīgi lasiet tālāk! Nākošajos gados šai meitenei uz Ceļa Meklētāju salidojumu sekoja brālis. Tad viņi abi ar Labo vēsti iepazīstināja savus vecākus. Pēc tam Labo glābšanas vēsti pieņēma abas viņu vecmāmiņas, un pagājušā vasarā ģimene piedzīvoja kopējas kristības. Lūk, kā notiek! Mums, zālē sēdošajiem, bija jānojaus, kā sauc šo meiteni. Es no savas puses varu pačukstēt, ka šī meitene pati šobrīd jau mācās Nūboldas koledžā. Gribas izsaukt: kāda izaugsme! Brīnišķīgi! Un viss iesākās ar Ceļa Meklētāju salidojumu...

Dievkalpojuma turpinājumā sekoja jauno Ceļa Meklētāju biedru uzņemšana Ceļa Meklētāju Alūksnes klubā “Dieva Pēdās”. Marita Zelča, Evita Zeile un Ilva Liepiņa Ceļa Meklētāju simbolus – dzeltenos kaklautus – apsēja 4 jaunajiem Ceļa Meklētāju kluba biedriem – Jorenā Rūnikam, Ērikam Vanuškam, Rebekai Baroniņai un Markam Loginam. Dievkalpojumu noslēdza Ceļa Meklētāju himna, ko vienbalsīgi, kājās piecēlušies, dziedāja visi draudzes locekļi, bērni un jaunieši.

Anna Jaunzeme Alūksnē

Adventistiem Cēsīs savas mājas

Bija jāpaiet simt gadiem, lai Septītās dienas adventistu Cēsu draudzei būtu savs nams. Sestdien vairāki simti cēsnieku un viesu, klātesot Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības bīskapam Viesturam Reķim, piedalījās dievnama iesvētīšanā. Tas bija saviļņojošs un priecīgs brīdis. Līgatnes ielā 10 gadu garumā draudze pamazām cēla savu namu. „Sākumā domājām – gads, divi, un ēka būs zem jumta. Mainījās cenas būvmateriāliem, sākās krīze, bet tagad esam tikuši pie sava nama,” sacīja draudzes vecākais Andris Zariņš un uzsver, ka beidzot piepildījies daudzu paaudžu sapnis – adventistu draudzei ir savs dievnams. Bīskaps Viesturs Reķis izteica prieku par cēsnieku, viņu atbalstītāju un draugu paveikto. Svētku reizē skanēja dziesmas un mūzika, pateicība Dievam. Vēlreiz tika izstaigāts adventistu draudzes simtgadu ceļš Cēsīs. No 1911. gada tā darbojusies nepārtraukti. Draudze Cēsīs pulcējusies visdažādākajās vietās. Līdz ar Atmodu draudze nopietni apsvēra, ka jāceļ pašiem savs dievnams. Tika saņemts pašvaldības atbalsts, arī noskatīta zeme vairākās vietās. Taču dažādi šķēršļi pārvilka svītru. Ilgus gadus Līgatnes ielā draudzei piederēja neliels koka namiņš. Tam līdzās arī tika atrasta jaunā dievnama mājvieta. Kā gadu gaitā no pamatakmens ielikšanas 2001. gada augustā tikts līdz skaistai ēkai, kas pārmainījusi apkārtnes ainavu, kas kopīgā darbā vienoja daudzus, arī nākotnē stāstīs vēstures lappuses. Bet 2007. gadā, kad nams jau daļēji bija uzcelts un iekārtota sapulces zāle, draudze pārcēlās uz savām īstajām mājām.

Sarmīte Feldmane, pārpublicēts no Cēsu novada laikraksta „Druva”

Jānis Mucenieks
adventistu Cēsu draudzes
„Saraudzība” mācītājs

Bebriši – 2011

Jūlija pēdējās pāris dienās Cēsu draudze „Saudraudzība” devās ciemos pie Salacas draudzes. Bija nozīmēts dievkalpojums Salacgrīvas lauku teritorijā pie Arkādija un Anitas Damsoniem – „Bebrišos”

Dievkalpojumam noslēdzoties daudzi no klātesošajiem, arī viesi no citām pilsētām, atsaucās aicinājumam izpildīt kora dziesmu diriģenta Ivara Rauša vadībā.

Katra kristīga cilvēka pienākums un priekštiesība ir ne tikai Dievu lūgt un studēt Svētos Rakstus, bet arī liecināt par savu labāko Draugu – Jēzu. Tādēļ visi klātesošie sarosās ceļam uz Salacgrīvas pilsētu, kur vienā no parkiem tiek uzstādīta aparatūra, skaļruņi, galdi, stendi un pretī veikalam „Maxima” var sākties koncerts. Dzied „Ceļa Meklētāji”, grupas no „Saudraudzības”, Salacas draudzes, Raušu ģimene, Meliņu ģimenes jaunā paaudze. Dziesmu laikā garāmgājējus uzrunā klātesošie draudzes locekļi. Tiek dalīti dažādi

bukleti un piedāvātas grāmatas, žurnāli. Tiek atrasti arī jauni draugi, kuri vēlas ar mums satikties, vēlas aizlūgšanas – un tas iedvesmo! Pasākumu noslēdz Ceļa Meklētāju kluba „Saudraudzība” sagatavots uzvedums „Nīlzirgs un spogulis”. Tuvojoties saulrietam, visi dodas jūras virzienā. 30.jūlija kulminācija – kristības. Elita, Madara, Beāte un Estere slēdz savas sirds derību ar savu Kungu un Glābēju – Jēzu.

Atkal skan dziesmas, īpašs paldies par tām Ivetai un Elīzai. Skan lūgšanas, un tad jau arī laiks apsveikuma prieka asarām.

Naktī atpūtušies teltīs, jaunākā paaudze no rīta steidz uz rīta rosmi, tad uz brokastīm. Seko mācību stunda, kuras laikā „Ceļa Meklētāji” var nopelnīt nozīmīti aitkopība.

Pēc nodarbības visi gatavojas svētdienas tematiskam pārgājienam: „No Ēģiptes uz apsolīto zemi”. Ceļojuma laikā tiek izdzīvotas dažādas epizodes no Moza grāmatām, padarot tur aprakstītos notikumus saprotamus katram pārgājiena dalībniekam.

Pusdienās mūs iepriecina „Bebrišu” saimnieku un Ivara sagatavotās zupas – gan veģetārā, gan jēra zupa – katra gaumei. Emocijas aprakstīt nevar. Arī fotogrāfijās saglabāt tās nevar. Tās var piedzīvot. Šo divu dienu piesātinātā programma un kalpošana sabiedrībā iedvesmo. Tas liek uzstādīt jautājumu: Vai būs arī „Bebriši – 2012”?

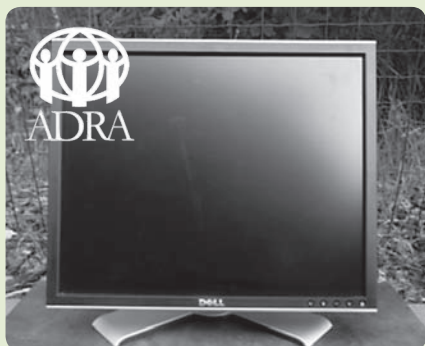
Bērni – Bērniem 2011

Gada nogale nav aiz kalniem, un ar ADRA Austrija starpniecību mums būs atkal iespēja piedalīties brīnišķīgā gada nogales pasākumā tiem bērniem, kuru bērnu dienas ir aptumšojusi nabadzība, slimība, tuvinieka zaudējums vai tamlīdzīgas nedienas.

Nemot vērā to, ka pagājušajā gadā 38 Latvijas Adventistu draudžu pārstāvji novadīja profesionālus pasākumus, šogad mums iespējams uzlabot pasākumu norisi:

1) Varam brīvāk paši noteikt, kur rīkot pasākumu. Lūgums iesūtīt savus piedāvājumus kādiem bērniem, cik daudziem un kur jūs vēlaties rīkot šo pasākumu. Pieredze rāda, ka daudzos no bērnu namiem ir “rindas” uz šādu pasākumu rīkošanu, bet daudzu ģimeņu mājās šāds siltums nemaz neienāk. INFO lūdzu iesūtīt līdz augusta beigām.

2) Varam paši sagatavot vairākas paciņas šādiem grūtdieniem, pēc tā paša principa kādas ir ADRA Austrija pakas. Apziniet savas draudzes un draugus, varbūt arī skolas, kuri gribētu piedalīties šādā akcijā un cik kartona kastu jums vajadzīgs izgatavot. Dāvanas vērtība varētu būt no 15-20 Ls (ja visu pērk). Varbūt ir kāds, kurš vēlas ar savām rokām izgatavot ko ielikamu Latvijā gatavotajās paciņās (adītas zeķes, šalle, cepure u.tml.) INFO lūdzu iesūtīt līdz augusta beigām.

Monitori

Lietoti, bet labā tehniskā stāvoklī, pamatā Dell firmas, ražoti 2005/2006. gadā. Izziņojiet šo iespēju draudzē, savās darba vietās, draugiem u.c. – piedalīties projekta izveidē. Iespējams, ka cilvēki vēlēties ziedot savus stacionāros datorus, nomainot pret jauniem, vai arī kāds vēlēties ziedot naudu, lai iegādātos jaunus datorus šim projektam. Ja mēs varētu iegūt septiņus stacionāros datorus, savienojot tos ar monitoriem, izdotos komplekts! Tos pa daļām varētu nodot konkrētām ģimenēm, ar kurām jau notiek sadarbība. Cits variants – atrast iestādi, kur izveidot datorklasi vai kabinetu. Trešais – atrast vietas, kur ir veci monitori, kurus var nomainīt pret šiem labākajiem.

Divi bērnu riteņi

Lielais un mazais, bet kuram tie visvairāk vajadzīgi? Sūtiet savus pieteikumus. Norādiet – kā jūs vēlaties tos izmantot vai kam nodot?

Varianti:

1. Nodot kādai no ģimenēm, ar kurām jau ir sadarbība palīdzības sniegšanā. Tad jāpamato – kāpēc tieši šai ģimenei.
2. Nodot lietošanā uz laiku vienai ģimenei, pēc tam otrai, tad trešajai.
3. Rezervēt divriteni kā balvu par kādiem sasniegumiem mācībās vai aktivitātēs.
4. Cits variants (iestāde, organizācija)

GAIDĪSIM IEROSMES! Atrakstiet, kā veicas ar šo projektu, lai kādi ir rezultāti

“Labdien, Labdarības fonds ADRA. Melānija, 5 gadi, un viņas ģimene ir ļoti pateicīgi un priecīgi par Jūsu fonda palīdzību un labdarību. Mums ir ļoti nepieciešama Jūsu palīdzība, jo mūsu slimība prasa lielus finanšu izdevumus produktu iegādei. Tāpēc liels paldies vēlreiz par Jūsu sapratni un palīdzību. Tikai pateicoties Jūsu labajiem darbiem pasaule vēl pastāv! Lai jums pietiek spēka, izturības un sirds siltuma daudz gadiem un spēja vēl palīdzēt pasaulē daudz cilvēkiem. Ar cieņu Melānija ar ģimeni.”

Kopumā ADRA šoreiz ir izsniegusi palīdzību ar bezglutēna pārtiku 45 ģimenēm no Rīgas, Ventspils, Liepājas, Aizkraukles, Siguldas, Tukuma, Daugavpils, Alūksnes. Gaidām atskaites no palīdzības izsniegšanas organizatoriem, lai iepriecinātu mēcenātus!

Cita šobrīd pieejamā palīdzība:

- apģērbs;
- saldēta maize;
- medicīniskie palīg līdzekļi personām ar īpašām vajadzībām;
- bezglutēna produkti.

Palīdzot vienam, mēs izmainām pasauli

“Ko nu es, es jau neko, man nav iespēju, nav laika, esmu kautrīgs...” Šādi un līdzīgi iemesli attur cilvēkus no iesaistīšanās palīdzības sniegšanā tuvākajam. Taču, tieši Tava ierosme var piešķirt lietām citu virzību! Tikai tad, ja Tu iesaistīsies, lietas ap Tevi vairs nebūs tādas kā šobrīd! Palieket malā, pasaule nepaliks tāda pati - ļaunuma likumība ir progresēt. Tava izvēle iesaistīties var sniegt pretsparu šai ļauna likumībai! Lai palīdzētu, nevajag daudz! Pieteikumus sūtīt: *konstantins.reznikovs@gmail.com*, tālr. 29463322.

*Ivo Roderts
adventistu draudžu Savienības
lauka sekretārs*

Esi daļa no Dieva PLĀNA

Mēs bieži atkārtojam vārdus no Bībeles: “Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam (Mt.28:19-20).” Ko šie vārdi mums kā draudzei nozīmē šodien?

Tradicionālā kristiešu pieeja Bībeles popularizēšanā: Kristietis iesāk apmēram tā: “Tas ir Dieva Vārds...!” Uzrunātais brīnās: “Vai patiešām? Es tam neticu...” Ticīgais ievēl elpu un sāk: “Es to pierādīšu... Tas tika uzrakstīts apmēram 1600 gadu periodā. To darīja 40 dažādi autori. Izej tagad uz ielas un pajautā 40 cilvēkiem, ko viņi domā par nāvi... un Tu saņemsi 50 dažādas versijas... Bet šeit ir 40 dažādi autori, kuri lielākajā daļā gadījumu viens otru nepazīna. Viņi dzīvoja dažādās vietās, dažādos laikos. Tomēr viņi visi runā pilnīgā vienotībā! Kāpēc tas tā ir? Tas ir pārdabiski... Vai, piemēram, paskatieties uz pravietojumiem... Tie ir pierādījumi, ka tas ir autoritatīvs Dieva Vārds.”

Nabaga uzrunātais tikai spēj māt ar galvu: “O, ... jā?!?” Tad ticīgais berzē rokas: “Nu tad es parādīšu, ko Bībele māca... Saproti?... Nu tad ej un dari tā!”

Tas labi darbojās pēdējos pāris simt gadu. 1800.-ajos gados cilvēki prasīja – kāda ir PATIESĪBA? Tāpēc arī bija svarīgi parādīt, kas tad ir patiesība. Bet tagad pasaule ir mainījusies straujāk nekā jebkad vēsturē. Un šodien šāda autoritatīva pieeja vairs nedarbojas. Šodien cilvēki nav ieinteresēti, kas ir patiesība. Pirmais jautājums, kas ienāk cilvēka prātā, kad viņš sāk domāt par reliģiju ir: KAS TUR IR LABS? KO TAS MAN DOS? Šodien cilvēks jautā – kā tas darbojas? Kāds tur ieguvums būtu man?

Un MŪSU problēma ir, ka neesam gatavi sniegt cilvēkiem atbildi uz viņu uzdotajiem jautājumiem.

Paldies Dievam, ir vēl kāda cita pieeja. Tās pamatā ir ieteikt cilvēkiem lasīt Bībeli nevis tāpēc, ka kāds teica, ka tā vajag, bet tāpēc, ka viņi paši to vēlas, tāpēc, ka tas dos kādu labumu. Tāpēc, ka Bībelē ir lielais Dieva Stāsts, kuru mēs esam paši ieraudzījuši un tagad vēlamies ar to iepazīstināt citus.

Dievs ir mīlestība

Kad vairums cilvēku saka – Dievs ir mīlestība, tas, ko viņi ar to parasti domā ir, ka Dievs izturas mīloši pret to, ko pats radījis. Protams, Dieva mīlestība atklājās mīlošā rīcībā, tomēr apgalvojums, ka Dievs ir mīlestība, ietver sevī daudz ko vairāk.

Bībeliskā mācība par Trīsvienību ļauj mums pavisam nedaudz ielūkoties tajā, kas ir Dievišķā Mīlestība un kā tā darbojas. Pašā pamatā Mīlestība ir citos centrēta – tas nozīmē, ka galvenā uzmanība un enerģija ir koncentrēta

nevis uz sevi, bet uz citiem. Pats apbrīnojamākais ir tas, ka Dievs šo citos-centrētības principu iemieso Trīsvienībā.

Tā, piemēram, Dievs Tēvs neslavina pats sevi. Apustulis Pāvils raksta, ka Viņš (Dievs) Kristu ir ļoti pagodinājis un “dāvinājis Viņam Vārdu pāri visiem vārdiem” (Filip.2:9). Dievs Tēvs arī nepiedēvē Savu spēku varai, bet gan Svētajam Garam (Cah 4:6). Tāpat Jēzus Kristus nepaaugstina un necildina sevi, bet Tēvu (Jāņa 10:29) un Svēto Garu (Jāņa 14:26). Arī Svētais Gars cildina Tēvu (Galat 4:6) un Dēlu (Jāņa 15:26).

Dievs – visās trīs Personās – iemieso šo citos-centrētību arī tajā veidā, kā Viņš Sevi upurē savu radījumu dēļ. Šādi rīkoties Dievam ir dabīgi, jo Viņa pamatbūtība ir Mīlestība un visas uzmanības pievēršana citiem. Vai Tu arī esi ieraudzījis, cik fantastiski mīlošs ir Mūsu Dievs?

Dievs ir atjaunotājs

Tāpēc, ka Dievs zina, cik brīnišķīgs bija plānotais oriģināls, Viņš ir aizrautīgs un meistarīgs restaurators. Viņš ir kā tie, kuri ar sajūsmu meklē, atrod un tad restaurē vecas, pat salauztas antīkas lietas. Ar Dievu gan šis restaurēšanas process ir absolūts. Šī tad arī ir tā joma kristieša dzīvē, kas var nebūt tik vienkārša – Dievs vēlas pilnīgu kontroli pār visu mūsu

Jo vairāk mēs pieņemam, lai dotu, jo vairāk Dievs var mums atkal dot. Tas tad arī ir iemesls, kāpēc Viņš vēlas, lai mēs būtu daļa no Viņa lielā plāna.

dzīvi (un arī mums pašiem!). Viņš nevēlas atjaunot mūs daļēji, bet gan visā pilnībā. Labās ziņas ir tās, ka Dievs spēj pavisam viegli atjaunot un pārveidot pat visgrūtākos gadījumus, pat vissmagākos raksturus. Nav tādu grēku izraisītu bojājumu, kurus Viņš nevarētu izlabot – ja vien mēs to vēlamies. Mūsu piekrišana ir vienīgais komponents mūsu glābšanai, kuru Dievs nevar sagādāt mūsu vietā. Viņš mūs nekad ar varu nepiespiedīs sadarboties. Bet tad, kad mēs esam gatavi sadarboties, visas lietas ir iespējamās.

Saula pārtapšana par apustuli Pāvilu ir tam brīnišķīgs piemērs. Tieši tāpēc, ka Pāvils bija gatavs pakļauties Dievam, Dievs varēja viņu pārveidot no dedzīga ekstrēmista, kurš sodīja tos, kuri nepiekrita viņa viedoklim, par laipnu ticīgo, kurš uzskata, ka katrai personai ir tiesības uz savu viedokli un izpratni. Pāvils no cilvēka, kurš bija gatavs nogalināt, tika izmainīts par tādu, kurš ir gatavs mirt par saviem draugiem. Un Pāvils ir tikai viens piemērs.

Cauri visiem gadsimtiem Dievs ir nodemonstrējis, ka visi tie, kuri vēlas, tiek Svētā Gara pārveidoti. Ja mēs piekrītam, Dievs neapstāsies nekādu grūtību un izaicinājumu priekšā, lai atjaunotu mūsos Viņa brīnišķīgo līdzību. Sadarbībā ar Dievu nav svarīgi, cik labiem mums būtu jābūt, bet gan kādi mēs patiesi būsim, jo Tas, kurš ir mūsos labo darbu iesācis, ir spējīgs un arī vēlas to patiešām pabeigt! Vai Tu tici, ka Viņš to var darīt arī ar Tevi?

Dievs iedrošina mūs lietot saprātu

Dievs ir mūs radījis sev līdzīgus – ar spēju domāt un spriest. Mēs esam intelligentas būtnes, un Dievs vēlas, lai šo spēju domāt mēs lietotu gan savās dzīvēs, gan attiecībās ar Viņu. Visskaidrāk to atklāj fakts, ka Viņš noorganizēja Grāmatu kā vienu no galvenajām komunikācijas metodēm ar mums. Bībele kā komunikācijas metode ietver sevī vairākas unikālas priekšrocības. Līdz minimumam ir samazināta aizsardzības reakcija, jo kurš gan var justies grāmatas apdraudēts? Tas nav kāds dominējošs spēks vai visu pakļaujošs medijs; mums taču ir iespēja izvēlēties, kad mēs To paņemsim vai liksim nost. Un visbeidzot, Bībele ir izveidotā tā, lai uzrunātu mūsu inteliģenci, jo, lai saprastu Tās vēsti, mums ir jāiedziļinās Tās sniegtajos pierādījumos un tad jāizdara secinājumi. Dievs to ir ielānojis šādā veidā, jo visvairāk Viņš ir ieinteresēts jēgpilnās attiecībās ar mums – un šādas attiecības paredz inteliģentu sadarbību starp abiem attiecību partneriem. Un tā, lai uzzinātu ko vairāk par Dievu ar Viņa Grāmatas starpniecību, Dievs uzaicina mūs piedalīties mācīšanās procesā. Dievam patīk jautājumi, novērojumi un pat iebildumi. Tieši tāpat kā Dievs vēlas mums pilnībā atklāt Pats Sevi, tāpat Viņš vēlas, lai mēs pret viņu būtu īsti un patiesi. Dievs jau, protams, varētu mums Sevi atklāt kādā fantastiskā veidā, kas

pilnībā pat paralizētu pārsteigumā vai šokā; tomēr tā vietā Dievs ir izvēlējis ļaut mums lēmumus par Viņu pieņemt, balstoties uz pierādījumiem. Kāds tad ir Tavs lēmums?

Dievs iesaista arī Tevi

Tā kā Dieva pamatbūtība ir kalpot citiem, un Viņš vēlas, lai mēs līdzinātos Viņam, tas nozīmē, ka Viņš vēlas, lai arī mēs kalpotu. Tāpēc Dievs ierosina un dod iespēju kalpošanai. Kalpošanu draudzēs Viņš veicina divos veidos.

Pirmkārt, Dievs atbalsta kalpošanu, dodot katram no mums garīgās dāvanas. Tās mēs varam lietot, lai svētītu citus un palīdzētu citiem. Šādā veidā Dievs dod mums iespēju piedzīvot, kā tas ir, būt līdzīgiem Viņam – būt dāsniem un dodošiem. Tieši tāpat, kā Dievs svētī mūs, mēs, izmantojot mums dotās garīgās dāvanas, varam iejusties augstsirdīgu kalpotāju lomā. Un dāsni dodot, mēs atklājam, ka paši esam bagātīgi svētīti un ka arī par mums parūpējas. Tieši tāpat, kā tas notiek cilvēka ķermenī, kur katra tā daļa kalpo visam ķermenim un vajadzības brīdī saņem īpašu atbalstu no pārējām ķermeņa daļām.

Otrkārt, Dievs atbalsta kalpošanu, dodot dažādas garīgās dāvanas. Tieši šī mums doto dāvanu daudzveidība palīdz mums piedzīvot un priecāties par dažādību, ja nefokusējamies

Elena Vaita
fragmenti no "Ceļš pie
Kristus" 9. nodaļas

MĪLESTĪBAS LĪDZDALĪBNIEKI

Dievs ir Visuma dzīvības, gaismas un prieka Avots. Līdzīgi gaismas stariem, kas nāk no saules, līdzīgi ūdens straumēm, kas plūst no dzīvojoša avota, no Viņa saņem svētību visi radījumi. Un kur vien Dieva dzīvība mājās cilvēku sirdīs, tā mīlestībā un svētībā plūdis uz citiem. Mūsu Pestītājam bija prieks pacelt un glābt kritušos cilvēkus. Tādēļ Viņš nežēloja savu dzīvību, bet, nedomādams par kaunu un izsmieklu, gāja uz krustu. Arī eņģeļi vienmēr strādā, lai nestu laimi citiem. Tas ir viņu prieks. Palīdzības sniegšanu cilvēkiem, kas ir visādā ziņā sliktāki raksturā un ieņem zemāku sabiedrisko stāvokli, savtīgas sirdis uzskatītu par pazemojošu kalpošanu, bet tieši to dara bezgrēcīgie eņģeļi. Kristus pašuzpurīgās mīlestības gars ir gars, kas piepilda Debesis, un tas ir pamats tur valdošajai svētlaiemei. Šāds gars būs Kristus sekotājiem, un tas noteikti atklāsies viņu darbos. Ja sirdī ir Kristus mīlestība, tad to, tāpat kā jauku smaržu, nevar apslēpt. Tās

svēto iespaidu sajūtīs visi, ar ko vien mēs saskarsimies. Kristus gars sirdī ir līdzīgs avotam tuksnešī, kas plūst, lai atspirdzinātu visus, un cilvēkos, kas jau tuvu bojāejai, šis avots rada vēlēšanos dzert dzīvības ūdeni. Mīlestība uz Jēzu atklāsies ilgās strādāt, kā Viņš strādāja, lai paceltu un darītu cilvēci laimīgu. Tā izraisīs mīlestību, maigumu un līdzjūtību pret visiem radījumiem, par ko rūpējas mūsu Debesu Tēvs. Un cenšanās darīt laimīgus citus atnesīs svētības mums pašiem. Tieši tāds arī bija Dieva nodoms, dodot mums iespēju piedalīties pestīšanas plāna piepildīšanā. Viņš cilvēkiem ir dāvinājis priekštiesību kļūt par dievišķās dabas līdzdalībniekiem un savukārt izplatīt svētības saviem līdzcilvēkiem. Tas ir augstākais gods, lielākais prieks, ko Dievs vispār spēj piešķirt cilvēkiem. Tie, kas tādā veidā kļūst līdzdalībnieki mīlestības darbos, atrodas vistuvāk savam Radītājam. Dievs evaņģēlija vēsti un visu mīlestības kalpošanas darbu varēja uzticēt debesu eņģeļiem.

Viņš sava mērķa sasniegšanai varēja izlietot vēl citus līdzekļus. Bet savā bezgalīgajā mīlestībā Viņš izvēlējās mūs par saviem, Kristus un eņģeļu, līdzstrādniekiem, lai mums būtu dalība svētībā, priekā un garīgajā augšupejā, ko dod šāda nesavtīga kalpošana. Ja tu sāksi strādāt tā, kā Kristus to paredzējis saviem mācekļiem, lai mantotu dvēseles Viņam, tad izjutīsi, ka tev nepieciešami dziļāki piedzīvojumi un lielāka atziņa dievišķās lietās, un tu alksi un slāpsi pēc taisnības. Tu pazemīgi un neatlaidīgi lūgsi Dievu, un tava ticība tiks stiprināta, tava dvēsele arvien vairāk dzers no pestīšanas avota. Pretestība un pārbaudījumi tevi pamudinās vērsties pie Bībeles un lūgt. Tu pieaugsi Kristus žēlastībā un atzišanā, un iegūsi bagātu pieredzi. Vienīgais veids, kā pieaugt žēlastībā, ir nesavtīgi un tieši darīt to darbu, ko Kristus mums pavēlējis — cik vien iespējams, palīdzot un aplaimojot tos, kam mūsu palīdzība nepieciešama. Spēks rodas strādājot: darbība ir dzīvības pirmais nosacījums. Tie, kas cenšas

tikai paši uz sevi, bet viens uz otru. Tā vietā, lai censtos pārveidot citus mūsu pašu līdzībā, mēs, vērojot, kā garīgās dāvanas, kuras ir tik ļoti dažādas, darbojas vienotā draudzes organismā, sākam saprast Dieva radošo darbu.

Dodot mums šo iespēju kalpot viens otram, Dievs veicina mīlestību. Ja pievēršam uzmanību tiem, kas ir ap mums, gan aplaimojot viņus ar mūsu garīgās dāvanas svētību, gan priecājoties un atzīstot viņu garīgās dāvanas, mēs stiprinām mīlestības attiecības, kas savieno mūs vienu ar otru un ar Dievu. Vai arī Tu nevēlies piedalīties?

Dieva lielais plāns

Dievs ir nedzirdēti devīgs... un tas ir iemesls, kāpēc mēs varam domāt par mūžību ar priecīgi nogaidošām priekšnojautām. Mēs vienmēr varam sagaidīt no Dieva vairāk nekā spējam iedomāties. Tomēr svarīgi ir saprast, ka šajā Universā saņemšana ir līdzsvarā ar došanu. Tas ir tāpēc, ka dzīvība eksistē kā mūžīgs došanas un saņemšanas cikls. Jēzus nodemonstrēja, kā šī ņemšana un atdošana darbojas: kā Viņš pats teica, visu, kas Jēzum bija, Viņš bija saņēmis tieši no Tēva. Un tad visu, ko bija saņēmis, Jēzus atdeva tālāk citiem. Šī patiesība ir atslēga izpratnei par Dievu – Viņš vēlas mums dot vairāk svētības un mīlestību, nekā mēs jebkad spētu

paņemt, jo kad mēs saņemam, tas ir tāpēc, lai dotu tālāk. Jo vairāk mēs pieņemam, lai dotu, jo vairāk Dievs var mums atkal dot. Tas tad arī ir iemesls, kāpēc Viņš vēlas, lai mēs būtu daļa no Viņa lielā plāna.

Dievs neliek mums dot citiem tāpēc, ka Viņš Pats nevarētu par kādu parūpēties. Viņa rīcībā taču ir visi resursi, kādi vien ir šajā Universā! Viņš aicina mūs iesaistīties došanā tāpēc, lai varētu mums dot vēl un vēl. Ja mēs dzīvojam ar “pelnīšanas” mentalitāti, tas ierobežo Dievu mums dot vairāk. Viņš taču nevar pasniegt mums vairāk, ja mēs visu vēlamies paturēt tikai sev.

Dievam pieder viss, un Viņš dod mums visu, kas Viņam ir kā daļa no mūžīgā saņemšanas un došanas cikla. Dievs aicina mūs atslābt un atbrīvot saņautās dūres, lai mēs būtu brīvi saņemt Viņa apbrīnojamās svētības. Tāpēc arī Viņš mums neuzdeva uzdevumu iet pa visu pasauli ar brīdinājumiem un rājiem. Tāpēc Viņš mūs aicināja draudzēties ar visām tautām, jo tikai tā mūsu kaimiņi, darbabiedri un draugi var kļūt par Viņa mācekļiem. Dievs aicina mūs ļauties piedzīvojumam – kāds apbrīnojams Dievs Viņš ir! Vai vēlies iesaistīties Viņa lielajā plānā?

saglabāt kristīgu dzīvi, tikai patērējot žēlastības pasniegtās svētības, bet neko nedarot Kristus labā, patiesībā cenšas dzīvot tikai, lai ēstu. Kā garīgajā, tā fiziskajā pasaulē rezultāts vienmēr būs deģenerācija un pagrimums. Cilvēkam, kas atsacītos nodarbināt savus locekļus, drīz vien vairs nebūtu nekāda spēka tos lietot. Tāpat kristietis, kurš negrib izlietot Dieva dāvinātos spēkus, ne tikai nepieaugs Kristū, bet zaudēs arī to spēku, kas viņam jau bija. Kristus draudze ir Dieva nozīmētais līdzeklis cilvēku glābšanai. Tās misija ir nest pasaulei evaņģēliju. Šis pienākums gulstas uz visiem kristiešiem. Katram atbilstoši savām spējām un izdevībām jāpilda Pestītāja uzdevums. Mums atklātā Kristus mīlestība dara mūs par parādniekiem visiem, kas Viņu nepazīst. Dievs ir devis gaismu ne tikai mums pašiem, bet lai tās stari kristu arī uz citiem. Ja Kristus sekotāji būtu modri šajā pienākumā, tad pagānu zemēs, kur tagad ir tikai viens vēstnesis, evaņģēliju sludinātu tūkstoši. Un visi, kas nevarētu personīgi iesaistīties darbā, to atbalstītu ar saviem līdzekļiem, līdzjūtību un lūgšanām. Tad arī kristīgajās zemēs daudz dedzīgāk strādātu dvēseļu labā. Mums nav jāiet uz pagānu zemēm, nav pat jāatstāj ģimenes šaurais loks, ja tur mūs saista pienākums strādāt Kristum. Mēs to varam darīt ģimenē, draudzē, draugu un paziņu vidū un pie tiem, ar kuriem mūs saista darbs. Mūsu

Pestītāja zemes dzīves lielākā daļa pagāja, pacietīgi strādājot namdara darbnīcā Nācaretē. Kad Dzīvības Kungs, neatzīts un negodāts, gāja kopā ar zemniekiem un strādniekiem, viņu pavadīja kalpojošie eņģeļi. Viņš savu misiju izpildīja vienlīdz uzticīgi,

Kristus pašuzpurīgās mīlestības gars ir gars, kasiepilda Debesis, un tas ir pamats turvaldošajai svētlaimēi.

gan strādādams vienkāršo amatu, gan dziedinādams slimos vai iedams pa Galilejas jūras trakojošajiem viļņiem. Tā pildot visvienkāršākos pienākumus un atrodoties visnecilākajos dzīves apstākļos, mēs varam staigāt un strādāt ar Jēzu. Apustulis saka: “Katrš, brāļi, lai paliek tai stāvoklī Dieva priekšā, kurā tas aicināts.” (1. Korintiešiem 7:24) Veikalnieks var kārtot savus darījumus tā, ka viņa uzticība pagodina Meistaru. Ja viņš ir īsts Kristus sekotājs, tad savu reliģiju tas ienesīs visā savā darbībā un atklās cilvēkiem Kristus garu. Vienkāršs strādnieks var būt čakls un uzticīgs tās Būtnes pārstāvis, kas starp Galilejas

pakalniem staigāja savās vienkāršajās dzīves gaitās. Ikvienam, kas saucas Kristus vārdā, vajadzētu strādāt tā, lai citi, redzot viņa labos darbus, tiktu ierosināti pagodināt savu Radītāju un Glābēju. Daudzi savus talantus nav nodevuši kalpošanā Kristum, aizbildinoties, ka citiem ir lielākas spējas un priekšrocības. Ir valdījis uzskats, ka tikai sevišķi apdāvinātajiem jāvelta savi spēki kalpošanai Dievam. Daudzi domā, ka talanti ir piešķirti tikai sevišķi izredzētai šķirai, izslēdzot citus, kas tādā gadījumā, protams, nav aicināti ne strādāt, ne saņemt algu. Bet līdzībā tā nav teikts. Kad nama kungs ataicināja savus kalpus, viņš katram deva savu darbu. Visvienkāršākie un pazemīgākie Jēzus mācekļi var būt par svētību citiem. Viņiem pašiem nedomājot, ka dara kaut ko sevišķi labu, to neapzinātā ietekme izraisīs svētību viļņus, kas paplašināsies un padziļināsies, bet svētīgos rezultātus tie ieraudzīs tikai galīgā atalgojuma dienā. Savu darbu viņi nevērtēs augstu. No tiem arī netiek prasīts, lai viņi nogurdinātu sevi ar rūpēm par panākumiem. Tiem mierīgi jāiet uz priekšu, uzticīgi darot darbu, kuru uzticējusi Dieva aizgādība, tad viņu dzīve nebūs veltīga. Viņu pašu dvēseles kļūs arvien vairāk un vairāk līdzīgas Kristum. Būdami Dieva līdzstrādnieki šajā dzīvē, tie kļūs derīgi augstākam darbam un neaizēnotam priekam nākošajā dzīvē.

Valda Reķe,
Ģimenes kalpošanas nodaļa

Septiņi radīšanas brīnumi

SEPTIŅĀS DIENĀS

Šī vasara tik bagāta ar priecīgiem notikumiem, taču ģimeņu saietu “Draugu ciemats” daudzi gaida ar nepacietību un priecīgu satraukumu jau gandrīz vai gada garumā. Jau četrpadsmito gadu tas pulcēja bērnus, pusaudžus un arī vecākus, lai lietderīgi un kvalitatīvi pavadītu četras dienas īstā telšu ciemata gaisotnē.

Ik gadus šis Rīgas I draudzes rīkotais pasākums tiek detalizēti plānots un organizēts, rūpējoties par draudzes nākotni un pieņemot no pat vismazākā zīdainīša līdz jauniešiem kā draudzes reālo tagadni. Vislielākie labuma ieguvēji ir bērni, jo galvenais mērķis ir piepildīt viņu garīgās vajadzības un izjust piederības sajūtu.

Ko saka pieaugušie?

Saiea idejas autore un plašā viesu pulka uzņēmēja savā namā ir **Dagnija Lapa**. Viņai jautāju, **kāpēc šāds rūpju un enerģijas ieguldījums ir nozīmīgs, un vai tas ir ilgtspējīgs?**

Tas ir nozīmīgs, taču visam pāri ir galvenā ideja – sniegt bērniem uz visu mūžu priekšstatu par Dievu kā mīlestības pilnu Radītāju. Visi organizatoriskie jautājumi ir šim pakārtoti.

Ar ko šis saiets atšķiras no iepriekšējiem?

Katram gadam ir sava krāsa. Ejot laikam, darbs pilnveidojas, palielinās pieredze. Šogad svarīgi bija tas, ka pašiem organizatoriem un vadītājiem patika, ka viņi sajuta Dieva mīlestības pieskārienu un saņēma atpakaļ to, ko vēlējas dot bērniem.

Šajā gadā kopskaits aizsniedzās līdz pat diviem simtiem.

Kāda bija pasākuma kulminācija?

Kulminācija bija sestdienas vakars – Radīšanas Parāde. Tas bija viens no veidiem un paņēmieniem, lai izveidotu emocionālu priekšstatu par to, cik Dievs ir Varens. Dalībnieki paši piedalījās svētku sagatavošanā un paši bija arī galvenie dalībnieki. Tas bija dziļi emocionāls brīdis gan bērniem, gan pieaugušajiem.

Kā Tu vērtē notikušo un kādi plāni priekšdienām?

Pirmkārt, neapstāties un turpināt. Impulsu deva tie bērni, kas jau ir pieauguši un ierodas ar saviem bērniem. Tas liek saprast, ka tā ir vērtība, kas jānodod tālāk, tas ir stimuls aizvien organizēt. Mainīsies skolotāji, būs jaunas sejas, jaunas tēmas, bet galvenā ideja paliek.

Vēlos iedrošināt, lai katrā draudzē, kur šādi vai līdzīgi pa-

sākumi netiek organizēti, pieaugušie noteikti uzdrošinātos ieguldīt laiku un enerģiju, sākt ar mazumiņu. Esam gatavi dalīties gan ar pieredzi, gan materiāliem.

Saieta organizatoriskā darba un radošo darbnīcu vadītājai **Sanitai Pavārei** vaicāju, **vai vērts lielāko daļu brīvā laika un atvaļinājuma veltīt četru dienu pasākuma sagatavošanai un vadīšanai?**

Ir vērts, jo pamatieguldījums tiek veikts gada garumā. Tas ir komandas darbs. Daru to ar prieku, man tas nešķiet grūti, jo patīk strādāt ar cilvēkiem un sadarboties kopēja mērķa labad.

Kāds bija programmas galvenais mērķis?

Piedāvāt iespēju bērniem un vecākiem saturīgi pavadīt laiku vietā un laikā, kur galvenais uzsvars ir bībelisko principu un vēsts paušana. Tā kā piedalās arī ar draudzi nesaistītas ģimenes ar bērniem, tad daudziem šis saiets ir vieta, kur viņi gūst pirmos iesaistīšanos par Dievu kā Radītāju.

Šo pasākumu vērtēju kā ļoti saturiski bērniem atbilstošu ar veiksmīgi izvēlētu ieinteresējošu tēmu un nenovērtējami kvalitatīvo brīvā laika izvēli tieši vecākiem kopā ar bērniem.

Kādas radošās darbnīcas bija piedāvātas?

Darbnīcu spektrs bija visai plašs: mākslas – zīda un stikla apgleznošana, toga, alpīnisms un tūrisma elementi, auduma ziedu darbnīca, eksperimenti, teātris, kokapstrāde. Kamēr bērni radoši darbojās, tajā pašā laikā vecākiem bija iespēja piedalīties diskusijā “Piecas mīlestības valodas bērniem.”

Cik atsaucīgu cilvēku bija iesaistīti, lai viss labi izdotos?

Pamatkomanda ir seši cilvēki, bet paša saieta norisē bija iesaistīti 20 pieaugušie un ap piecdesmit brīvprātīgo. Īpaši gribas atzīmēt Ilgoni Mazjūli par neizsīkstošo un nesavtīgu enerģijas, spēka, laika un izdomas ieguldījumu veiksmīgā norisē, kā arī pateikt atzinību mācītājam Vilnim Latgalim, kuram nekad nav par grūtu vai sarežģītu uzņemties dažādas lomas un atbildības. Sirsnīgs paldies Aigai un Arvīdam Imejiem, kuri visiem dalībniekiem bija sarūpējuši T-krekliņus ar nometnes simboliku.

Atsaucīgo ļaužu vidū bija ne tikai Rīgas I draudzes cilvēki, bet arī draugi un vecāki no Rīgas 7., Rīgas 5., Dobeles, Smiltenes u.c. draudzēm.

Neviens tik plaša mēroga pasākums nenotiek bez finansiāla ieguldījuma, tādēļ nenovērtējams ir sponsoru pienesums – pateicība ziedotājiem no Rīgas I draudzes, Latvijas Draudžu savienībai, “Baltezera kokaudzētavai”, dāsnajam indivi-

duālajam ziedotājam un citiem labestīgajiem cilvēkiem, kuri tic un saprot, cik svētīga lieta ir ieguldīt bērnu un jauniešu garīgajā izaugsmei.

Ko saka bērni, atbildot uz jautājumu, kas Tev visvairāk patika?

Sandis Latgalis (6 g.): alpīnisms, futbols, orientēšanās.

Voldemārs Bērziņš (5 g.): peldēšanās, nakšņošana teltīs, koka darbnīca, Krū un Krā, teātra uzvedumi.

Jānis Lūsis (13 g.): patika satikt draugus, pavadīt brīvo laiku, spēlējot spēles, palīdzēt nometnes organizēšanas darbos.

Emīlija Lūse (10 g.): radošās darbnīcas, Meža taka, peldēšanās dīķī.

Jēkabs Lūsis (8 g.): lielā parāde, koka darbnīca, kopējais brīvais laiks.

Elija Pavāre (10 g.): toga, parāde un svētku mielasta galds.

Filips Pavārs (12 g.): sestdienas Bībeles tēma par cilvēka radīšanu, alpīnisms, sporta aktivitātes.

Justīne Vītola (9 g.): man patika jaukie skolotāji, kas mācīja

daudz jauna par Dievu. Vēl man patika draudzīgie bērni. Man ļoti garšoja ēdiens, ko gatavoja pavārites. Labāk atmiņā palika sabats, ļoti skaista bija parāde un svētku galds. Interesantas bija nodarbības, kurās varēju daudz jaunu lietu iemācīties. Uz šo nometni braucu, jo vēlējos iegūt jaunus draugus un, protams, iemācīties kaut ko jaunu un interesantu. Katru gadu šī nometne paliek interesantāka un daudz jautrāka. Lai veicas nākamās nometnes veidošanā, gaidīšu ar nepacietību. :)

Dievišķais DZIEDINĀJUMS

Tikai dažas nedēļas iepriekš drausmīga ziņa pāršalca pasauli. 32 gadus vecais Norvēģijas pilsonis Anders Berings Breiviks, ģērbies policista drēbēs, ieradās nometnē, kurā bija pulcējušies ap 700 cilvēku. Viņš teica, ka viņam ir ziņojums Oslo sprādziena sakarā un aicināja jauniešus pie sevis. Un tad, kad visi bija sapulcējušies, Breiviks sāka uz viņiem šaut, nogalinot 76 jauniešus un gandrīz tikpat daudz ievainojot. Mēs kā Septītās dienas adventistu Baznīca, protams, izteicām savu līdzjūtību piederīgiem.

Bet mani arī satrauc fakts, ka Latvijas drošības policija izteica varbūtību, ka Norvēģijas gadījums var pamudināt psihiski nelīdzsvarotas personas citās valstīs, tostarp Latvijā, mēģināt rīkot līdzīgas aktivitātes, kas var kaitēt sabiedrības un indivīdu drošībai, lai šādā veidā pievērstu sev uzmanību. Un sāpīgākais ir tas, ka slaktiņa autors sevi dēvē par kristietības aizstāvi.

Šis notikums spilgti runā par slimām attiecībām savstarpēji starp cilvēkiem. Atverot Bībeles pirmās lappuses, mēs redzam, ka iesākumā pasaulē tas tā nebija. Par iesākumu teikts, ka Dievs visu radīja un viss bija ļoti labs. Un Bībeles pēdējās lappuses dod cerību, ka viss reiz būs uz šīs zemes atjaunots tāpat kā iesākumā. Šo pilnību ebreju valodā izteica vārds ŠALOM. Tātad miers, veselība un miers savstarpējās attiecībās.

Kāpēc mēs tagad ciešam no nepilnības, no neveselības? Bībele atbild, ka grēka dēļ pasaulē ienāca nāve. Grēks būtībā ir iedragājis četrus tādu būtiskus attiecību veidus, kuri nosaka cilvēka garīgo un arī fizisko veselību:

- Grēks iedragāja cilvēka attiecības ar Dievu (1Moz 3:10)
- Grēka dēļ tika iedragātas cilvēku savstarpējās attiecības (1Moz 3:12)

- Grēka dēļ sagrautas cilvēka attiecības pašam ar sevi (1Moz 3:7)

- Un grēka dēļ sagrautas cilvēka attiecības ar dabu (1Moz 3:16, 17b 19b)

Grēks līdzīgi indei saindēja cilvēci, un tā iedarbība izplatījās uz visu pasauli. Atgriežoties pie Norvēģijas notikuma, prātā nāk Andreja Judina, Latvijas krimināltiesību eksperta vārdi: *“Ikviens cilvēks, tai skaitā noziedznieks, ir sabiedrības radīts “produkts”. Tas nekādā gadījumā neattaisno noziedznieku, bet, ja sabiedrībai rūp nākotne un drošība, jāvērtē un jāanalizē visi apstākļi un fakti, kas radījuši šādu briesmoni. Notikušajās traģēdijās visvieglāk vainot tiešos noziegumu izdarītājus, bet visai grūti atzīt, ka mēs paši ar savu vienaldzību, nevēlēšanos pievērst uzmanību problēmu simptomiem, ar iecietību pret ļaunumu, nespējot sniegt palīdzību tiem, kuriem tā ir nepieciešama, radām labvēlīga augsni tiem apstākļiem, kas ražo briesmīgus noziedzniekus.”*

Tika jautāts mācītājam Jurim Cālītim: *“Kā viens cilvēks var slepkavot citus, uzskatot, ka aizstāv kristietību?”* Teologs atbildēja, ka *“ir divi konteksti, tomēr, kas attiecas uz Norvēģijas slaktiņa gadījumu, ir bezcerīgi meklēt masu slepkavībai racionālu izskaidrojumu. Tu vari tikai apstulbis sēdēt un skatīties, kā viens cilvēks tik nežēlīgi iznīcina cilvēciskumu,”* intervijā laikrakstam “Diena” atzina Cālītis.

Un tālāk viņš pateica kaut ko tādu, kas man lika dziļi aizdomāties. Tā ir analīze kontekstam, kas varēja izraisīt šādu masu slepkavu. Cālītis skaidroja: *«Savukārt par kontekstu – fundamentālisms – mēs varam un par to vajag runāt. Fundamentālismam – vai tas būtu kristiešu, islāma vai politisks – ir kopīgas iezīmes. Protests. Izmisums par situāciju, kādā tu atrodi. Savas*

politiskās identitātes meklēšana.”

Viņš uzsvēra, ka *pasaulē, kurā vairs nav, kā uzskata fundamentālisti, pamatvērtību, stabilo balstu, atliek kliegt, kā nu kurš no viņiem to saprot. “Tāpēc mums ir jāmēģina saprast, pret ko ir šis protests. Jā, mums tas var likties stulbs, necilvēcis, bet viņu, fundamentālistu, galvās tas ir pamatots un visbūtiskākais viņu dzīvē. Un šis protests ir – te nu es pats izklausīšos kā fundamentālists – pret Rietumu liberālo postmodernisma patērētāju sabiedrību,”* norāda mācītājs.

Viņš norāda, ka problēma ir tā – *šī sabiedrība ir formāli pieteikusi karu visām tradīcijām. “Šīs sabiedrības formula ir “šeit un tagad”. Baudīt! Mēs uzskatām, ka tā nebeidzamā pirkšanas un pārdošanas sacensība veido mūsu identitāti, nenojaušot, ka aiz šī lielo ražotāju uzspiestā zīmoga ir kolosāls tukšums. Un pret to fundamentālisti protestē. Viņi saka: tā jau es esmu tukšs, un tagad tu man atņem pēdējo,”* skaidro Cālītis.

Vātis un brūces

Pravietis Jeremija, domājot par sava laika sabiedrības samaitātību, rakstīja (Jer 8:21-23):

Es esmu satriekts savas tautas meitas sabrukuma dēļ; es staigāju apkārt noskumis, izbailes mani pārņēmušas! Vai tad nav vairs nekādu zāļu Gileādā? Jeb tur nav vairs arī neviena ārsta? Kāpēc tad manas tautas meita vēl nav dziedināta? Ak, kaut manā galvā būtu ūdens un manas acis taptu par asaru avotu, tad es apraudātu dienām un naktīm savas tautas meitas nokautos piederīgos!

Toreiz pārkāpumu un grēku dēļ Dieva mīļotā un lolotā tauta bija izvesta uz Bābeli. Kāredzam, šeit pravietis Jeremija nekaunas sevi pieskaitīt savai tautai. Tās

rīcība ir satriekusi Dievu un pravieti tik dziļi, ka viņš staigā apkārt noskumis, nobijies. Un viņš jautā: “Vai tad vairs nav nekādu zāļu Gileādā?” Gileāda bija slavēta ar īpašiem koku sveciem, kurus ārsti lietoja, lai dziedinātu slimos. Gileāda bija Palestīnas austrumu rajons. Tā atradās austrumos no Jordānas upes. Un, runājot pārnestā nozīmē, pravietis ar šo salīdzinājumu saka, ka Dievs savai tautai joprojām ir tuvu, kādēļ tā nemeklē dziedinājumu pie Viņa? Kāpēc šodien cilvēki nemeklē dziedinājumu pie Dieva? Viena daļa domā, ka var pietiekami labi dzīvot bez Dieva, citi savukārt, lietojot Dieva vārdu, prātojot, cik paši ir labi un ka citi ir sliktāki, nonāk pie tā, ka savu grēcīgumu vairs neredz. Bet Bībelē dots kritušā, grēcīgā cilvēka raksturojums (Jes 1:6): “*No kāju pēdām līdz pakausim nav tur vairs nekā vesela, tikai vātis un brūces, un jauni ievainojumi, kas nav apkopti, nav pārsieti un ar eļļu ieziesti.*” Šis raksturojums attiecas uz visiem cilvēkiem. Ja mēs to neaptveram, tad Dievs to zina. Un varam pateikties Dieva žēlastībai, ka Viņš to mums kādā brīdī atklāj un atgādina, ka Viņš ir sarūpējis zāles mūsu garīgajā Gileādā.

Kur ir mūsu Gileāda?

Kādas ir šīs zāles? Pārdomājot aprakstīto Jēzus dzīvi evaņģēlijos, varam pamanīt, ka viena trešdaļa no evaņģēlija satura ir dziedināšana: gan fiziskā, gan garīgā. Viņš dziedināja lepras slimos, aklos un paralizētos. Viņš dziedināja cilvēku attiecības ar Dievu. Viņa nāve pie krusta pārliecināja Romas kapteini, ka viņš ir Dieva Dēls, Viņa nāve pie krusta lika slepkavam lūgties Viņu pieminēt paradīzē. Un šī cilvēka attiecības ar Dievu uzreiz tika atjaunotas. Ar līdzību par pazdušo dēlu, pazdušo avi un pazdušo grasi Viņš mācīja farizejus garīgi rūpēties par dzīves neveiksminiekiem, par tiem, kurus viņi uzskatīja par grēciniekiem. Viņš sniedza daudz līdzību, ar kurām iedrošina izlīdzināt mūsu savstarpēji samilzušās attiecības. Viņš mācīja lūgt: “Tēvs, piedod mums mūsu parādus, kā arī piedodam saviem parādniekiem...” Jēzus mācīja cienīt sevi. Laulības pārkāpējai Viņš sacīja: “Arī es Tevi nepazudinu – ej un negrēko vairs!” Samariešu sievai, kura nevēlējās rādīties sabiedrībā, jo bija dzīvojusi ar pieciem vīriem un turpināja dzīvot ar sesto, Jēzus sacīja: “Ja tu ko zinātu par Dieva dāvanu un kas Tas ir, kas tev saka: dod

Man dzert, – tad tu būtu Viņu lūgusi, un Viņš būtu tev devis dzīvu ūdeni.” Tātad tur, kur mīlestības eksāmens 5 reizes ir izgāzies un mēģināts to likt 6 reizi, tur Jēzus piedāvā kaut ko stabilu īstu. Un par tuvākā mīlestību Viņš sacīja: “Tev būs mīlēt tuvāko kā sevi pašu...” Mīlestība un cieņa pret citu, tajā pašā laikā nenoniecinošā sevi.

Vai Gileādā ir zāles?

Ir zāles! Kristus ir izlējis savas asinis, lai mēs mantotu grēku piedošanu un atjaunotu attiecības ar Dievu. Atjaunot attiecības ar cilvēku, Dievs mājā pie cilvēka ar Svēto Garu. Svētais Gars ir tas, kurš uzrāda grēku un sniedz uzvaru pār grēku Viņu Kristus ir nosaucis par mūsu Aizstāvi. Līdzībā varam teikt, ka Svētais Gars ir pretinde grēkam. Tas mūsos iznīcina grēka radītās tieksmes. Svētais Gars ir tas, kurš mūsos atjauno Dieva līdzību, raksta Dieva baušļus mūsu sirdīs un prātā. Tas mūsos kļūst par to dzīvo ūdeni, kurš izplūst kā mīlestības straumes uz visiem, ar kuriem mums ir saskare. Un līdz ar to tiek stiprinātas attiecības ar Dievu un mainītas mūsu attiecības pret līdzcilvēkiem. Svētais Gars ir tas, kurš mūsos izmaina raksturu.

Kāda loma šajā stāstā ir draudzei?

Tā ir mūsu Gileāda. Tai ir jābūt Gileādai tiem, kas dzīvo ap mums. Sanāksmē Vācijā kāds runātājs draudzi salīdzināja ar kuģi. Runātājs stāstīja, ka ir draudzes, kuras līdzīgas tūristu kuģiem, kur cilvēki iekāpj un, kad ceļojums beidzies, izkāpj. Viņi tur ir labi pavadījuši laiku, bez kāda mērķa, bez kāda plāna. Ir arī draudzes līdzīgas zemūdenēm, par kurām neviens nekā nezina. Tās ir draudzes, kuras nepiedalās nekādās ārējās aktivitātēs. Ir arī tankuģi, kuri nes milzīgas kravas. Tur cilvēkiem nav vietas. Tādā draudzē runā tikai par evaņģelizāciju, bet cilvēkus un to problēmas nedzird un neredz. Ir draudzes līdzīgas kara kuģiem, kuras uzbrūk citiem un kurās pastāvīgi notiek strīdi un iekšējais karš. Tur neatradīs dziedinājumu. Ir draudzes līdzīgas buru kuģiem, kur vējš pūš, tur tās peld, un ir zvejas kuģi, kuri velk milzīgus lomus. Kuri dodas uz bāzes kuģiem nodod kravu un uzņem degvielu, lai dotos uzdevumā no jauna. Tās ir draudzes, kuras domā gan par draudzes locekļu garīgajām vajadzībām, un ir sekmīgas dvēseļu mantotājas. Kādam kuģim mēs kā

draudze Latvijā vēlamies līdzināties?

Kā mēs varam būt Gileāda?

Gan draudzes cilvēkiem, gan arī tiem, kas ir ap mums? Vispirms mums pašiem ir jāpiedzīvo dziedinājums. Tikai pēc tam mūsu draudzes darbība būs sekmīga. Par to, kā piedzīvot šo dziedinājumu, Vācijā stāstīja mūsu viens no ievērojamākiem misionāriem, teloloģijas doktors, Endrjūsas Universitātes profesors Džons Dibdāls (*John Dybidal*).

1. Mums ir nepieciešams personīgais pielūgsmes laiks – praktizēt regulāru pielūgsmes laiku ik dienas vismaz 15 minūtes. Tam ir jābūt prioritātei.
2. Mums ir nepieciešama visu ietveroša pielūgsmē – mēs saņemam Dieva mīlestību, spēku un mieru, un atbildam ar visu, kas ir mūsos.
3. Mums ir jākoncentrējas, lai klausītos. Klusi jāklusās Dievā, gan lasot, gan uzturoties dabā, Dieva klusajā balsī un Dieva gādīgajā rīcībā mūsu dzīvē.
4. Liecība un misija – lūdz Dievu lai parāda man un tev īpašu mīlestības darbu, ko varu darīt tuvāka labā, lai es varētu liecināt par savu draudzību ar Dievu.
 - i. Visi šie elementi var tikt veikti grupās, kā arī individuāli
 - ii. Visi šie soļi kļūst nozīmīgāki un ilgzinīgāki, ja piedzīvoto pieraksta
 - iii. Visi šie soļi ne tikai dziedina garīgi, bet ir arī domāti fiziskai un emocionālai dziedināšanai.

Vai piekrītam šādam risinājumam? Vai vēlamies veikt šos soļus mūsu ikdienā? Ja tos veiksīm, Dievs mūs piepildīs ar mīlestību uz citiem un pasargās mūs no fundamentālisma izpausmēm. No karošanas pret citiem. Un ļaudis par mūsu draudzi varēs tiekt: tiešām tā ir Gileāda, kur ir zāles, kas dziedina.

Tāpēc Bībele mums iezīmē nākotnes ainu Atkl 21:1-4:

Es redzēju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav. Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzālemi, nokāpjām no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu. Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: “Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.”

Valda Reķe,
Ģimenes kalpošanas nodaļa

Starptautisks seminārs LAULĪBAS BAGĀTINĀ

Laimīga laulība negadās, nenotiek pati par sevi, tā nav arī kāda negadījuma rezultāts, tā ir aizraujošs divu vistuvāko cilvēku mūža ieguldījums.

Augusta pirmajā nedēļas nogalē ar Baltijas ūnijas finan-
siālā atbalsta palīdzību Jelgavas novada Ozolniekos
bija pulcējušies 15 pāri no Lietuvas, Latvijas un Igaunijas
mācīties, runāt, diskutēt par laulības bagātināšanas metodēm
un iespējām ģimenes kalpošanā, un praktiski bagātināt savu
laulību. Visi semināra dalībnieki bija ieradušies ar mērķi
pilnveidot savu ieguldījumu kalpošanā ģimenēm draudzē un
sabiedrībā un/vai uzsākt darbību ģimenes kalpošanas jomā.
Semināra programmā ietilpa tēmas saistībā ar mērķiem laulī-
bā, laulāto komunikāciju, konfliktu risināšanas paņēmieniem,
seksualitāti un garīgumu, kā arī visu pārstāvēto valstu dalīb-
nieki dalījās savā pieredzē ģimenes kalpošanas darbā.

Intervija ar Gaboru Mihalecu

Lektors šajā seminārā bija Gabors Mihalecs (Ungārija)¹, kurš
kopā ar kolēģi ir izstrādājis nodarbību ciklu CONNECT²,
viņš dalījās pieredzē šādu ciklu vadīšanā gan saturiskajos
jautājumos, gan nodarbību/lekciju vadīšanas metodēs. Viņš
arī piekrita ekspressintervijai “Adventes Vēstu” lasītājiem.

**Gabor, vai Tu, lūdzu, varētu nosaukt galvenos iemeslus,
kāpēc nepieciešama laulības dzīves bagātināšana un kad
to vislabāk sākt?**

Dzīvē ir daudzas lietas un notikumi, kuriem ir jāsagatavojas.
Piemēram, ja es vēlos iegādāties akvāriju ar zivīm, es no-

teikti meklēju kādas pamatzināšanas par zivju barošanu,
kopšanu, izmaksām utt. Ja divi cilvēki dod laulības solījumu
uz mūžu, tad cik daudz svarīgāk ir būt gataviem, zinošiem
šādam lēmumam, kā arī būt gataviem ieguldīt laiku, naudu,
enerģiju, lai kopējais gājums būtu tīkams un gandarījumu
sniedzošs visiem tā dalībniekiem. Vairums pāru diemžēl
uzsāk kopdzīvi un dzīvo bez kādas sagatavošanās, zināšanu
un prasmju papildināšanas. Visbiežāk cilvēki meklē palīdzību
vienīgi tad, kad laulības dzīve ir iedragāta, vai kad to ir jau
gandrīz neiespējami glābt. Bagātināt laulību nekad nav par
vēlu – jo agrāk pāris to dara, jo agrāk tie gūs personīgu un
kopēju labumu.

Ko pāri var darīt savas laulības labā?

Mani ieteikumi no terapeita un konsultanta pieredzes rāda,
ka visoptimālākais būtu, ja pārim:

- katru dienu būtu vismaz pusstundu gara saruna divatā
bez traucējumiem (telefona zvaniem, TV fona u.c.),
- katru mēnesi viena pilna diena romantiskā divvientulības
gaisotnē,
- katrā sezonā viena netraucēta nedēļas nogale bez bērniem
vai citiem ģimenes locekļiem, lai sajostos kā pāris, ne
tikai kā vecāki,
- gadā viena nedēļa (ja vien tas reāli iespējams) ārpus mā-
jas pavadīta tikai divatā.

Tie nav likumi vai receptes, bet šie ieteikumi ir sevi attaisno-
juši reālajā dzīvē gan manā personīgajā laulībā, gan citu pāru
dzīvē. Protams, neiztikt bez kopējas plānošanas, finansiālā
ieguldījuma un citiem resursiem.

**Savās lekcijās Tu minēji, ka netici dažkārt dzirdētiem ap-
galvojumiem, ka ir ideālas laulības un ideālas ģimenes.**

¹ Gabors Mihalecs ieguvis maģistra grādu teoloģijā Friedensau Universitātē
Vācijā, pašlaik studē doktorantūrā Karoli Gaspar universitātē Ungārijā. Ga-
bors ir lektors universitātē, ir vairāku grāmatu un zinātnisko publikāciju au-
tors. Pašlaik kalpo kā mācītājs un Ungārijas Adventistu Baznīcas Ģimenes
kalpošanas nodaļas vadītājs, kā arī kā laulību konsultants un terapeits. G.
Mihalecs ir precējies, ir divi bērni.
² Latviski “savienot” (V.R.)

ŠANAI

Kāpēc šāda nostāja?

Ļaudīm patīk tēlot, ka viņiem ir ideālas laulības un bezkonfliktu attiecības ģimenē. Manuprāt, tā ir viena no tehnikām, lai kaut ko slēptu, lai citi to neredzētu. Ja kāds ļoti cildina, cik viņam ir laba laulība, to uzsver un atkārto pie visām iespējām, tad tas ir viens no signāliem, ka “ideālā laulība” ir vien vēlāmā formā. Grēcīgā pasaulē diviem grēciniekiem nevar būt nevainojama laulība, tomēr tas nenozīmē, ka pa labi un kreisi jāklāsta par savām likstām. Visās ģimenēs ir problēmas un izaicinājumi, taču starpība starp laimīgu laulību un nelaimīgu ir veidā, kā cilvēki tiek galā ar lielākām vai mazākām problēmām, vai meklē palīdzību un ir gatavi pilnveidoties.

Nereti nākas vērot, ka cilvēki dzīvo paralēlas dzīves, apgalvojot, ka mēs ticam, ka jebkādos apstākļos – laimīgi vai nelaimīgi, uzticīgi vai neuzticīgi – neviens mūsu situācijā neko nevar palīdzēt. Ko Tu par to saki?

Jā, man nākas daudzkārt vērot „svētku” pārus, kuri, piemēram, dievnamā „spēlē” jauku pāri, bet tuvākie draugi un ģimenes zina, ka tās ir publiskās maskas, jo patiesā aina ir daudz nepievilcīgāka – katram ir tikai savas intereses, sava sabiedrība, brīvais laiks ikdienā vai pat nedēļas nogalēs. Šādās ģimenēs visvājākās prasmes ir problēmu risināšana, savstarpējā komunikācija, seksualitāte. Bieži šādās ģimenēs vīrietis ir dominējošais kā vīrs un kā vecāks, kas vienpersoniski pieņem lēmumus un izdara izvēli visu vietā, sagaida beznosacījuma paklausību no sievas un bērniem.

Šāds ģimenes modelis iepriekšējos gadsimtos darbojās itin labi – vīrs/vīrietis bija maizes pelnītājs un visa noteicējs.

Taču reālā dzīve pierāda, ka tās laulības, kurās abi kopā pieņem lēmumus, abi ir iniciatori seksuālām attiecībām, abi dala pienākumus gan mājās solī, gan bērnu audzināšanā, jūtas daudz laimīgākas un veiksmīgākas.

Kāds ir labākais veids, kā sabiedrībai paust par kristīgu

ģimeni kā vērtību?

Skumjā bilde ir tā, ka visā Eiropā vidēji kristiešu laulības tiek šķirtas tikpat bieži kā visas pārējās. Atkārtotas laulības, vīra un sievas personīgie bērni, kopējie bērni – šai ziņā kristieši pamatā ne ar ko neatšķiras no kopējās statistikas.

Kristiešu labākais veids ir atklāt savā dzīvē un ar savu dzīvi liecināt, ka Bībele ir mācību grāmata ģimenes dzīvei visiem vecumiem, visu veidu ģimenēm. Ja cilvēki to ir atklājuši un sapratuši, tad nevar būt nekādu šķēršļu Svētajos Rakstos iegūtās atziņas praktizēt ikdienas dzīvē, jo darbi runā skaļāk par vārdiem.

Kāda ir draudzes atbildība par ģimenēm?

Draudze ir atbildīga, sākot no mācītāja, kurš vērtības, attieksmi un praktisku kristīgu dzīvesveidu demonstrē savā ģimenē. Aicinājums kalpošanai ir Dieva dāvana tāpat kā ģimene, laulība ir Dieva dāvana. Šīs abas dāvanas ir vienlīdz svarīgas, neviena nav prioritāte.

Draudzēs vislabāk būtu, ja tiktu organizēti semināri, nometnes, vakari vai jebkādas citas apjomīgākas aktivitātes ar uzsvāru par laulību un ģimeni kā vērtību vismaz reizi 3-4 gados.

Ja raugāties uz draudzi kā paplašinātu ģimeni, tad visi iepriekš teiktie ieteikumi pāriem attiecas uz draudzi līdzvērtīgi, jo draudzi tāpat kā jebkuru sabiedrību pamatā veido ģimenes. Draudzes stiprumu nosaka tās vājākais posms un vēlēšanās kalpot Dievam un cilvēkiem.

Semināra dalībnieku atziņas

Lietuva: Kristīna un Mindaugas Pekunas.

Mums abiem šīs dienas bija kā medusmēnesis, mums mājās ir divus gadus un septiņus mēnešus veci mazuļi, kas paņem daudz laika un enerģijas. Personīgi tikām ļoti svētīti. Mēs pateicamies par iespēju piedalīties un stiprināt savas laulāto attiecības, kā arī iegūtie materiāli un padomi lieti noderēs gan kalpošanā draudzē, gan Viļņas ģimenes centra darbā, liecinot citām ģimenēm, ka arī divdesmit pirmajā gadsimtā cilvēkiem ir iespēja dzīvot laimīgā laulībā.

Igaunija: Nimiku ģimene.

Tās bija lieliskas divas, bagātīgām idejām piesātinātas dienas. Garais ceļš no Narvas bija tā vērts, lai pilnveidotu savu izpratni, kā vislabākajā veidā kalpot ģimenēm savā draudzē un pilsētā. Iespēja saprast, kā labāk risināt konfliktsituācijas un kā dzīvot harmoniskāk. Ļoti vēlamies regulāri piedalīties šāda veida kvalitatīvos semināros. Lai veicas plānojumā organizējot!

Latvija: Gita un Dzintars Vaivodi.³

Personīgi kā pāris varam teikt, ka tā bija iespēja iepazīties ar pieredzējušu ekspertu ģimenes jautājumos, iespēja uzdot jautājumus un saņemt kompetentas atbildes. Bija iespēja iepazīt tuvāk laulāto draugu un saprast, kas darāms, lai darītu viņu vēl laimīgāku. Ļoti uzrunāja doma, ka vīrs un sieva abi kopā vislabāk atspoguļo Dieva līdzību. Savai kalpošanai ieguvām sapratni par pāriem aktuālām tēmām daudzpusīgā redzējumā. Tas palīdz sniegt padomus un iedrošināt pārus. Laulības dzīves bagātināšana nav vienīgais, bet tas ir nozīmīgākais darbs, ko var darīt ģimeņu labā. Tā bija lieliska iespēja satikties ar citiem pāriem, kuriem rūp laulība, un visumā tā ir vērtīga, iedrošinoša pieredze.

3 Gita un Dzintars Vaivodi (Jelgava) bija šī semināra iniciatori un saimnieki. Gita un Dzintars veic pāru sagatavošanu laulībām, organizē pasākumus vecākiem, sniedz padomus un aktīvi piedalās pāru nometņu organizēšanā. Šī gada decembrī abi kļūs par sertificētiem ģimenes dzīves izglītotājiem.

CIEMOŠANĀS PĀCĒ

Šajā vasarā jūsu mīlie draugi, vārnēni Krū un Krā, ir slidojuši no vienas Latvijas vietas uz otru, lai apskatītu, kā bērni pavada vissiltāko gadalaiku – vasariņu. Tā nu viņiem gadījās lidot arī Dundagas pusē, pāri brīnišķīga vietai Pācei, kur notika Ceļa meklētāju salidojums, un piedalījās arī Piedzīvojumu meklētāji (bērni vecumā no 5-9 gadiem). Ko tad vārnēni dzirdēja un redzēja, piezemējoties visaugstākajā eglē?

Krā: Ei, brālīt, izskatās, ka mēs nekur tālāk nesteigsimies.

Krū: Kas tad nu? Mans vēderiņš jau kurkst, un gribas uz mājām!

Krā: Paskaties, te ir varen interesanta vieta. Kādi šeit visi uzcelti mājokļi! Tos jau pat labākie inženieri nespēj uzkonstruēt. Nevaru pat nevienu

nagli atrast, un viss turas kopā.

Krū: Tiešām brīnumaini! Es domāju, ka tikai mēs, putni, protam vīt skaistus mājokļus bez āmura un naglām. Redz, izrādās, vēl ir kādi gudrinieki!

Krā: Paskaties, paskaties! Cik viņu ir daudz! Es pat nevaru saskaitīt.

Krū: Jā... Un visi tik draudzīgi... Es jau gan būtu spējīgs ar kādu saplūkties.

Krā: Nu, ko tu te stāsti. Es vairs pat neatceros, ka tev būtu tāds netikums. Tu esi visdraudzīgākais vārnēns!

Krū: Vai tiešām? Es pat spējēju nosarkt... bet paldies tev par komplimentu.

Krā: Skat, skat! Viņi dodas uz savām nodarbībām.

Krū: Es jau uzzināju, ka viņiem te ir riktīgi labi. Iedomājies, bērniem pat būs iespēja jāt ar zirgiem.

Krā: Tas nu gan ir lieliski! Bet, re, kur daži iet uz loku šaušanu un vieglatlētiķu. Es redzu arī Piedzīvojumu meklētājus. Viņi

nu gan šajās dienās varēs izpeldēties pamatīgi savās peldēšanas nodarbībās.

Krū: Izrādās, ne tikai to. Arī uzzinās, kas ir ģeoloģija, noņemšana, dabiskā vide un kļūs par kārtīgiem dabas pētniekiem

Krā: Bet ceturtdien viņi dosies pārgājienā.

Krū: Kas tas tāds – pārgājiens? Es saprotu, kas būtu pārlidojums.

Krū: Nu, mums tas ir pārlidojums, bet viņiem – pārgājiens. Mēs jau ar savām mazajām kājiņām nespētu nostaiģāt tos garos kilometrus. Tāpēc labi, ka mums ir spārni un varēsim turēt līdz.

Krā: Jā, labi, ka Dievs ir mūs radījis mazus, bet veiklus.

Krū: Klau, bet te kļūst bīstami. Te nemaz nav kā Latvijā. Te viss līdzinās kā Āfrikā. Paskaties, pat žirafes, nīlzirgi, ziloņi, antilopes un pērtiķi staigā starp bērniem.

Krā: Bet tie dzīvnieciņi ir tik miermīlīgi, nav ko baidīties. Un izrādās, viņi katru rītu un vakaru kaut ko interesantu pastāsta visiem par Āfrikas dzīvi.

Krū: Jā, izskatās, ka man te ļoti patiks, un gan jau kādā klubiņā paliks pāri drupačiņas arī priekš mums, un varēsim kārtīgi padzīvot.

Krā: Jā, bet būsim nemanāmi un klusu visu vērosim. Redzi, jau visi ir sanākuši uz vakara sanāksmi. Interesanti, ko šie eksotiski dzīvnieki parādīs un pastāstīs.

Krū: Kuš! Ieklausīsimies!

Stāstiņš

Nīlzirgs Buhu

Ir skaista, saulaina diena. Džungļos pie ezera rotaļājas mērkaķēns Toto un žirafe Tvīga. Līdz nogurumam viņi skraida un lēkā, un atlaižas atpūsties mīkstajā zālītē.

- O, skaties, kas tur nāk! – iesaucās Toto. Tvīga smejas:

- Nabaga Buhu! Interesanti, kādas domas pašlaik perinās viņa galvā? Man no viņa skatiena vien kļūst skumīgi. Vai mēs

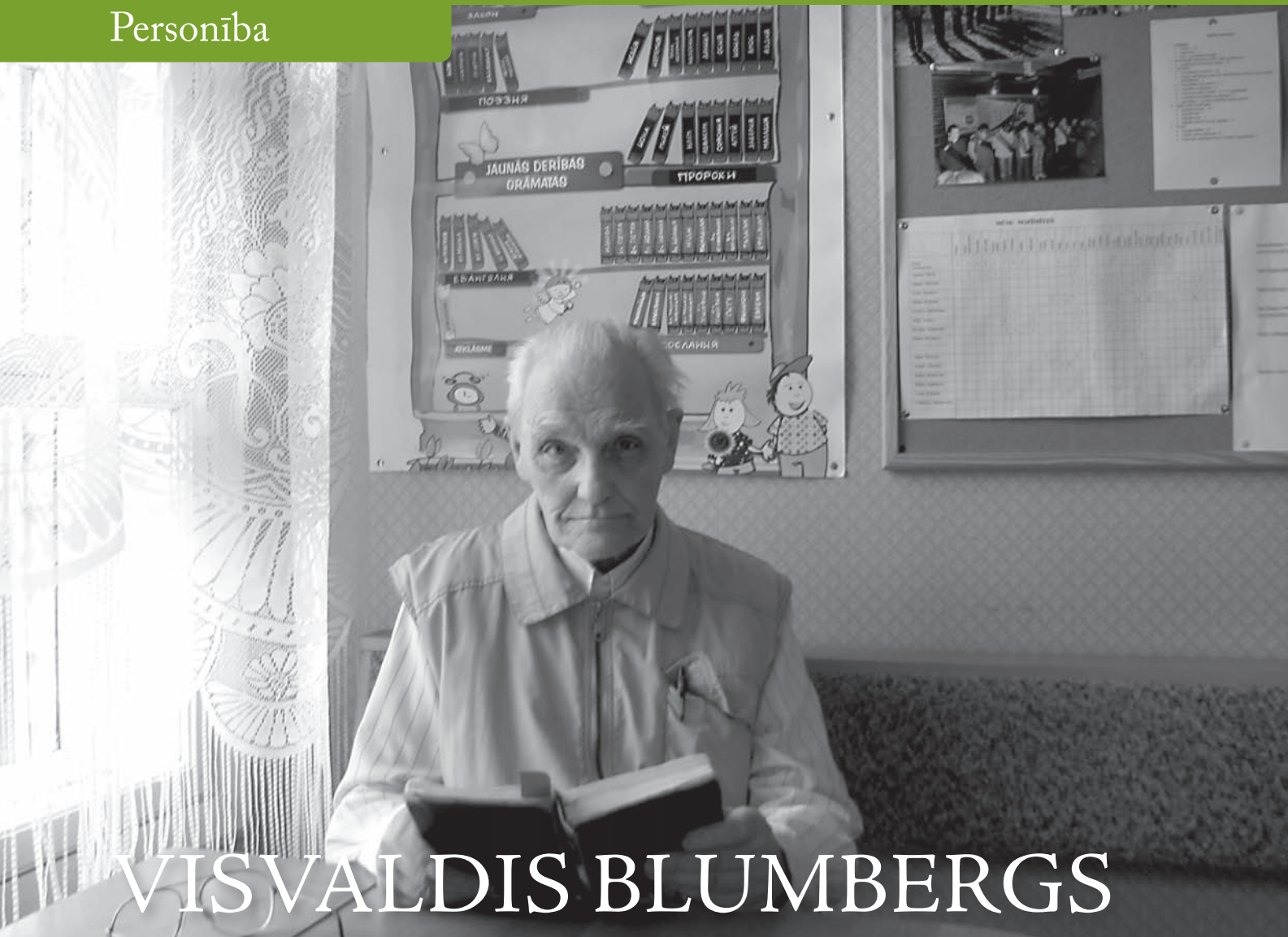
kaut kā nevarētu viņu nedaudz uzjautrināt?
 Nīlzirgs tuvodamies burkšķ:
 - Kur ir mans rieksts? Tas bija te, uz šī akmens. Tagad tā vairs nav. Ko tu ar to esi izdarījis, mērkaķi?
 - Goda vārds, es to neesmu ņēmis, - taisnojas Toto.
 - Tā ir taisnība, - apstiprina Tvīga. - Paviāns Guns to paņēma. Es pati redzēju.
 - O, šajos džungļos nevienam vairs nevar uzticēties. Pilnīgi neciešami! Tas bija tāds liels un labs rieksts!
 - Kāda šodien jauka, saulaina diena, Buhu! - priecājas Tvīga.
 - O... brr... nevaru ciest svelmainu saulīti! Tā kaitē manai ādai. Rada iekaisumu un niezi - jūs to pat iedomāties nevarat! - Buhu skumīgi pašūpo savu milzīgo galvu. - Un mans nabaga deguns! Es kraukājos un šņaukājos, un deguns tek. U-ū-ū... Skatieties! Tūlīt, tūlīt es šķaudīšu...
 Veikli pielec Toto un aizklāj viņa muti ar plaukstu. Buhu acis vien nomirkšķina.
 - O, ā, paldies, Toto. Kad es šķaudu, man vienmēr tek deguns, asaro acis, mana... e-ē...
 - Vai nav tiesa, šodien džungļos puķes ir sevišķi krāšņas?
 - Tvīga nolemj mainīt sarunu tematu.
 - Tās tik jauki smaržo, - papildina Toto.

- Hm... - noburkšķ Buhu, - man šie dzeltenie ziedi nepatīk, un rozā arī ne! Es nesajūtu smaržas, deguns ir ciet, niez un knosās, man trūkst gaisa, un es to vien daru kā šķaudu...
 - Jā, jā, - nopūšas Tvīga, - tad pasēdi šeit, ēnā, paelpo svaigu gaisu.
 - Jā, kā šis vējiņš atsvaidzina džungļus! - piebilst Toto.
 - Jā, - noburkšķ Buhu, - atsvaidzina gan. Tas jūsu vējiņš nes, lūk, to tur mazo, dzelteno ziediņu putekšņus. Tie nokļūst manā degunā, tas sāk niezēt un... - Viņš bēdīgi šūpo savu milzīgo galvu. - Ja jūs zinātu, kā es šķaudot mokos! Sāni sāp, acis asaro. Un vēl - kādu iespaidu tas atstāj uz manām ausīm!
 - Ja nu reiz tev lemts ciest, - saka Toto, - tad ciet, lūdzu, klusēdams.
 - O-o, - sten Buhu, - neesmu ar mieru ciest klusēdams, iekāms visi to vēl nezina. Toto aizspiež ausis.
 - Pietiek! - mērkaķēns neiztur. - Tu esi liels, resns, īgns un nožēlojams dzīvnieks...
 - Kam tu to saki? - draudzīgi izdveš Buhu.

- Tev! - klieudz Toto. - Tev nav pat ēzeļa prāta!
 - Un tev ir?
 - Protams, ka ir! - atbild mazais Toto.
 - Ha, ha, ha, - iesmejas Buhu, bet acumirkļi apraujas. - A-ū, a-ū, - viņš nežēlīgi sten, - no smiekliem man sāp sāni, bet mana mugura... o-o ...
 Tvīga vēlreiz cenšas mainīt sarunas tematu: -
 - Paskatieties uz ezeru! Ko jūs tur redzat?
 - Es redzu, ka antilopīte Dik - Dika peldas un šļakstinās, - atbild Toto.
 Tvīga izstiepj kaklu un norūpējusies raugās tālumā:
 - Es redzu ūdenī brūnu balķi.
 Buhu lēni šūpo galvu.
 - Šajā ezerā nekādu balķi nav, - viņš saka.
 - Bet es redzu balķi! - uztraucies iesaucas Toto.
 - Nieki! - murmina Buhu. - Esmu pabijis visos ezera nostūros, bet nevienu balķi redzējis neesmu.
 - Neplāties! Tu jau šeit... Īstajā vietā un tieci gaidīts kā... krokodils peldbaseinā!
 - Toto, nepaliec bezkaunīgs! - aizrāda Tvīga.
 - Krokodils šajā diķī!? - atcērt Buhu. - Sasmīdināji gan. Krokodils!
 - Tu joprojām redzi balķi, Tvīga? - jautā Toto.
 - Jā, - atbild žirafe, - tas pārvietojas uz antilopes pusi.
 Cik iespējams, Buhu izstiepj kaklu. Tad pēkšņi saka:
 - Tas nebūt nav balķis. Tas patiešām ir krokodils! Viņš dzenas pakaļ antilopei.
 Pa galvu pa kaklu Buhu pa nogāzi traucas uz ezeru un metas ūdenī. Toto nodreb no bailēm, un viņam sacēlas spalvas.
 - Bet krokodili taču kož!
 - Nīlzirgi arī. Skat, krokodils jau ir pamanījis Buhu un metas bēgt uz pretējo pusi.
 Toto no prieka lēkā.
 - Viņš izglāba antilopi! - klieudz mērkaķēns, - vecais, labais Buhu. Urā! Urā! Urā!
 Pēkšņi viņš piekļūst un kasa aiz auss:
 "Vai tiešām šis stiprais un drosmīgais nīlzirgs ir tas pats stenošais, burkšķošais Buhu, kuram visi met līkumu? Kā viņš tā var burkšķēt un būt neapmierināts, bet pēc maza brīža tik labestīgs un lādzīgs?" Žirafe tik smaida.
 - Esmu lepna uz nīlzirgu, - viņa saka. - Kad Buhu domā tikai par sevi un savām likstām, viņš sāk pats sevi žēlot un kļūst neciešams; bet pārstāj būt nepatīkams, kad domā par citu vajadzībām un steidzas tiem palīgā.
 - Pateicos, Buhu, - priecīgi saka Dik- Dika, - esmu tev ļoti pateicīga, ka palīdzēji! Liels, liels tev paldies!
 - Ē, hm... Es palīdzēju? - pasmaidīja Buhu. - Cik tomēr skaista ir dzīve! - aizpeldēdams viņš noburkšķ.

Tev, protams, arī nav svešs tāds noskaņojums, kad pat spēlēties negribas un tu strīdies ar visiem, kas gadās tev ceļā. Kad citreiz būsi sliktā garastāvoklī, izmanto Buhu pieredzi: sameklē iespēju palīdzēt mamiņai, mātai vai draugam, un tu pamanīsi, ka atkal esi spējīgs priecāties. Ja tevi nomāc ne tikai garastāvoklis, bet tu tiešām pārdzīvo nopietnas grūtības, tad dari to zināmu Jēzum Kristum. Viņš allaž tevi uzklausa un vienmēr tev palīdzēs.

VISVALDIS BLUMBERGS

DZĪVES STĀSTS

1. jūnijā garīgā ģimene Daugavpilī apsveica 85 gadu jubilejā brāli Visvaldi Blumbergu. Pat grūti iedomāties draudzi bez šī pazemīgā, gudrā un ļoti līdzsvarotā cilvēka. Grūti iedomāties sestdienas bez viņa vadītajām stundām, kurās tiek ceļots pa Bībeles aizraujošajām lappusēm. Apbrīnu izraisa prāta asums un neatlaidība, ar kādu viņš nododas Dieva Vārda pētīšanai, aizrokojoties līdz apslēpto dārgumu dziļumiem.

Esmu dzimis 1926. gada 1. jūnijā. Augu Rīgā, ģimenē, kurā Dievs bija aizliegta tēma. Ieguvu ķīmiķa tehnologa izglītību, bet 1944. gada augustā tiku mobilizēts Latvijas leģiona 15. divīzijā.

Trīs brīnumainas izglābšanās

Kara laikā 3 reizes piedzīvoju brīnumainu izglābšanos no nāves, bet, būdams pilnīgs ateists, uzskatīju, ka tā ir vienkārši apstākļu sakritība. Viens no gadījumiem bija tāds, kad man 1945. gada aprīlī konstatēja asins saindēšanos (sepsi), kas

beidzās ar klīnisko nāvi. Pēc neparastas izveseļošanās Seras lazaretē Tīringā (Vācija), kļuva par sava veida apskates objektu šim brīnumam, jo šāda slimība parasti beidzas ar neizbēgamu nāvi.

Otro reizi piedzīvoju brīnumu, kad neticamā veidā tiku glābts no amerikāņu nāves nometnes Hāgenavā 1945. gada jūnijā, netālu no Bavārijas. Tur es nonācu tāpēc, ka pēc amerikāņu ienākšanas prasījos atpakaļ uz Latviju. Nāves nometnes kontingenta pamatā bija vidējā un zemākā ranga nacisti un tie, kas kaut kādā veidā bija sariebuši amerikāņiem. Mēneša

laikā šajā nometnē no bada un vardarbības mira apmēram puse no ieslodzītajiem. Bet to, ka no sava svara (72 kg) biju zaudējis 24 kg un tomēr palicis dzīvs, – arī uzskatīju tikai par apstākļu sakritību.

Slēpdami no krieviem, amerikāņi mūs pat pa vairākām reizēm dienā pārvietoja dažādās nometnēs. Galu galā mūs, kas bijām palikuši ap 30 cilvēkiem, izglāba un nomitināja Brestā, nostādot privilēģēta stāvoklī, jo mēs bijām izturējuši daudzus pārbaudījumus, draudus un arī fizisku izrēķināšanos no amerikāņu pusēs. Un tas ir trešais brīnums, jo, kā izrādījās, atršanās Hagenavā bija man par svētību, tāpēc ka visi citi leģionāri, kas bija nonākuši Padomju teritorijā, tika tiesāti uz 10 gadiem Sibīrijā. Taču arī to es uzskatīju tikai par sakritību.

Galvā pilnīga putra

Vācu laikā, 1944. gadā vasarā, īsi pirms iesaukšanas leģionā strādāju kā vienīgais meistars kalcija glukonāta cehā Farmazānā (farmaceutisko rūpnīcu apvienība Rīgā). Tur pēc atbrīvošanas atgriezies 1946. gada maijā. Sākumā atgriezies vecākā meistara amatā, vēlāk tiku iecelts par ceha priekšnieka vietnieku. Tā nu, atgriezies Latvijā uzskatīju, ka viss beidzies tīri labi un visus piedzīvojumus uztvēru kā ļaunu murgu un nejaušu apstākļu sakritību. Vēlāk, kad pārgāju strādāt ķīmiskās šķiedras rūpnīcā par iekārtu nodaļas vadītāju, manā pakļautībā nu jau bija 26 inženieri.

Papildus man tika uzdots pienākums gādāt par mūsu rūpnīcas vācu un čehu viesstrādniekiem (10 – 40 cilvēku sastāvā). Šis apstāklis man lika justies neērti, jo, lai varētu ar šiem cilvēkiem kvalitatīvi komunicēt, man nebija nekādu zināšanu par šajās valstīs un pasaulē notiekošo. Tālab, lai novērstu šo trūkumu, 1980. gadu vidū pilsētas partijas komiteja man atļāva izrakstīt ārzemju tehniskos žurnālus un reizē arī citu literatūru. Tā nu tieši šie ārzemju žurnāli arī kļuva vainīgi, ka es sāku zaudēt ticību evolūcijas teorijai.

Drīz pēc tam sagruva arī Padomju Savienība, un tas bija pēdējais trieciens, kas man lika piedzīvot savu lielo dzīves vilšanos. Zaudējis dzīves jēgu, piedzīvoju smagu depresiju, pilnīgu apātiju un vienaldzību pret visu, bet atlikušos dzīvības spēkus uzturēja vien tikai darbs dārzā un dabas tuvums.

Materiāli biju labi nodrošināts. Man piešķīra tā laika augstāko pensiju, un arī sieva kā nopelniem bagātā ekonomiste saņēma personālo pensiju. Papildus ienākumi mūsu ģimenē bija arī no tulpju, gladiolu, sīpolu un tomātu audzēšanas, taču galvā – pilnīga putra.

Marksisma konspekti palīdz

1990. gadu beigās iepazinos ar dažādu kristīgo konfesiju dogmām, kā arī citām reliģijām. Bet pēc sievas nāves 2001. gadā apātija un putra galvā pieauga vēl vairāk. Līdz tā paša gada rudenī no vienas grāmatu pārdevējas Regīnas iegādājos kristīgu grāmatu „Lielā cīņa” un vēlāk arī visas pārējās šīs sērijas (E. Vaitas) grāmatas. Sākumā man šķita, ka šajās grāmatās esmu atradis daudz pretrunu, tāpēc sāku lielu pētniecisku darbu, un, lai salīdzinātu vēstures faktus un savāktu nepieciešamos pierādījumus, palīgā ņēmu lielo Padomju enciklopēdiju un Bībeli dažādos tulkojumos. Tā pamazām nonācu līdz sabata svinēšanai un adventistu dievkalpojumu apmeklējumiem.

Liela nozīme manā pestīšanā bija minētajai Regīnai. Viņa vienmēr delikāti izvairījās ar mani apspriest asus jautājumus, tā vietā piegādājot arvien jaunas grāmatas, kas varētu man palīdzēt tikt galā ar katru nākošo jautājumu. Dažkārt viņa

atnesa tādas grāmatas, kuras bija jālasa ar vārdnīcu un enciklopēdiju palīdzību, jo daudzus vārdus un jēdzienus, kādi tur bija, agrāk nebiju pat dzirdējis. Interesanti, ka šajā pētīšanā man palīdzēja arī mani konspekti no marksisma un ļeņinisma universitātes, ko biju beidzis 1955. gadā. Caur to es varēju pretstatīt argumentāciju un izdarīt savus slēdzienus.

Brīvs no bailēm

Mācītājs Vitālijs Kroitors iesāka mani aicināt aizvietot viņu Bībeles studiju klasē, kaut arī vēl nemaz nebiju draudzes loceklis. Tas mani spieda gatavoties un radīja apstākļus, lai paša Dieva vadīts nonāktu pie daudzām Bībeles atziņām. Tikai tagad saprotu, kādu risku tomēr Vitālijs bija uzņēmies, uzticot man šādu uzdevumu.

Kristīts tiku 2002. gada novembrī. Daudzas nedēļas pirms kristībām es nevarēju mierīgi gulēt, mani mocīja domas un pat dažādi murgi par to, vai es daru pareizi un vai es patiešām tikšu glābts? Kristību dienā man paaugstinājās temperatūra līdz pat 38 °C, kas man ir netipiski augsta temperatūra. Bet pēc kristībām karstums brīnumainā veidā pazuda.

Kā augstāko ieguvumu visam apzinos dzīvi mierā ar Dievu, ar sevi un saviem tuvākajiem.

Faktiski līdz šim Dievu, Kristu un Svēto Garu, balstoties uz Bībeli un pravietojumiem, biju pieņēmis tikai teorētiski kā prāta pārliecību, bet emocionāla saikne un pakļaušanās Dieva gribai man radās tikai vēlāk. Bet, kad tas notika, man atvērās acis, ticība atdzīvojās, un es savu dzīvi ieraudzīju kā Dieva vadītu brīnumainu notikumu virkni. Es sapratu, cik daudz un neatlaidīgi Dievs bija strādājis, lai mani, rūdītu ateistu, padarītu par Savu bērnu. Tikai tagad novērtēju, cik taktisks Viņš pret mani bija, atradinot mani no iedomības un citām sliktām īpašībām.

Un vēl, īpaši svarīgi man ir tas, ka 18 gadu vecumā, kad kara notikumu, bada, slimību, nelaime, represiju un citu traģisku notikumu dēļ ieguvu nepārvaramas bailes, kas pavādīja mani visu mūžu un sagādāja patiesi daudz raizi un nepatīkamu piedzīvojumu, tad pēc kristībām es no šīm bailēm tiku pilnībā atbrīvots. Bailes neatgriezās pat tad, kad vienai manai kājai draudēja gangrēna. Es saglabāju mieru un pilnīgu palāvību uz Dievu, un notika brīnums – vienā naktī slimība pazuda kā bez pēdām. Bailes neatgriezās arī tad, kad sākās ekonomiskā krīze un komunālie maksājumi kļuva lielāki nekā mana pensija. Arī tad palāvos uz Dievu, un mans Pestītājs brīnumainā kārtā visu atrisināja.

Rezultātā kā augstāko ieguvumu visam tam apzinos dzīvi mierā ar Dievu, ar sevi un saviem tuvākajiem. Un lai arī vēl līdz šim izjūtu problēmas sava iedomīgā rakstura un pašslavināšanas dēļ, tomēr es droši zinu, ka Dievs man visādos veidos palīdzēs, lai beidzot kļūtu derīgs mūžībai.

Kad 2002. gadā sāku savu lielo kalpošanu (katru sestdienas vakaru vadu Bībeles izpēti stundu), lai palīdzētu citiem izprast Dieva vārdu, tad radās apstākļi, lai arī es pats daudz ko iemācītos, saprastu un augtu ticībā. Kas palīdz citiem atrast Dievu, tas atrod Viņu arī pats.

BET ES NEBAIDOS!

Dieva žēlastībā no 10.-17. jūlijam Dundagas rajona Pācē tika aizvadīts Vislatvijas Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju vasaras salidojums. „Šajos džungļos briesmu daudz ir, bet es nebaidos, nebaidos!” tā skanēja salidojuma tēmas dziesmas piedziedājums. Salidojuma tēma bija džungļi. Uzzinājām, ka daudzos veidos mūsu dzīve uz šīs zemes līdzinās dzīvei džungļos un ka daudzas vērtīgas mācības varam gūt no džungļu iemītnieku dzīves piemēra. Dažbrīd dzīves problēmas un grūtības mums priekšā var šķist kā necaurejami džungļi ar daudzām briesmām un bīstamām situācijām, tomēr mēs zinām, ka Mūsu Dievs ir Varens Dievs, kurš ņem mūs pie rokas un Savā mīlestībā ved mūs tiem cauri, sakot: „Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavš Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!” Jes.41:10.

Rītos un vakaros mūs ar Dieva Vārdu stiprināja jauniešu mācītājs no Norvēģijas Klaus, kurš Latvijā bija ieradies kopā ar sievu un vienu no meitām, savukārt vakara sanāksmēs atziņas guvām no pērtiķa Toto un viņa draugu varenajiem piedzīvojumiem džungļos. Rīta Bībeles izpēti nodarbībās

bērni iepazīs ar džungļu daktera Vaits piedzīvojumiem, strādājot par ārstu un misionāru Āfrikā. Dienas laikā bērni piedalījās daudzveidīgās tematiskās nodarbībās – stikla

apgleznošana, mūzika, puķošana, veselības EXPO, origami, peldēšana un vieglatlētika ir tikai dažas no piedāvātajām. Tās tika organizētas atsevišķi Piedzīvojuma meklētājiem un Ceļa meklētājiem. Tā kā šogad nometnes vieta bija blakus zirgu stallim un ganībām, tad lieliska iespēja bija piedalīties instruktoru vadītās zirgu nodarbībās, kurās bērni varēja uzzināt daudz ko jaunu un interesantu par zirgu fizioloģiju, kā arī paši atrasties zirga mugurā. Palīdzēšana saimniekiem, kurā ietilpst visvairāk praktisku darbu veikšana – zaru vākšana, zaru zāģēšana un iznešana u.c. lietas, ir vērtīga nodarbe, kas māca strādāt komandā, satuvina un audzina mūsos čaklumu un vēlmi palīdzēt. Komandu saliedēja arī ceturtdienas lielais pārgājiens, kura laikā interesantā veidā iepazīnāmies ar Pāces gleznaino apkaimi.

Viens no katras nometnes priecīgākajiem brīžiem ir piektdienas vakara kristības, kas atspoguļo darbu ar bērniem

augļus. Savu sirds derību ar Dievu salidojumā slēdza 14 cilvēki. Par viņu nonākšanu līdz šai izvēlei katram no viņiem ir savs īpašs stāsts, ar kuru mūs īsumā iepazīstināja kāds no kristībnieka tuvākajiem cilvēkiem.

Jau tradicionāli arī šogad sabata rītā bērniem un pieaugušajiem bija iespēja pavadīt laiku lūgšanu dārzā, kurā caur dažādām lūgšanu stacijām ikvienam bija iespēja sarunāties un pavadīt laiku ar Dievu visdažādākajos veidos. Aizkustinoši bija redzēt atbildēto lūgšanu mozaīku dienas noslēgumā, kurā par katru atbildētu lūgšanu ikvienam bija iespēja pievienot vienu papīra gabaliņu kopējai mozaīkai. Tēvs uzklausa un atbild Savu bērnu ticībā lūgtās lūgšanas!

Jaunas nodarbības, daudz neredzētu un jaunu cilvēku, ar kuriem meklēts un atrasts ceļš un daudz kopā piedzīvots, kā arī jaunas atziņas un izaicinājumi piepildīja šī gada vasaras salidojumu un padarīja to unikālu un neaizmirstamu. Paldies Dievam, Kurš vadīja, sargāja un svētīja!

Līva Priediņa
Valmiera

„ĒRGLI” NO ĒRGLIEM

Uz Ceļa meklētāju salidojumu Dundagas novada Pācē no Ērgļiem devāmies komanda 16 cilvēku sastāvā. Šogad mūsu Maijai Žubei bija uzticēts veidot džungļu skatuves dekorācijas, žirafi, kā arī palīdzēt sagatavot sabatam lūgšanu zemi. Jau no ierašanās brīža nometnes teritorijā izjutām īpašu Dieva klātbūtni, katra sirds atvērās, un ikviens ir gatavs liecināt par piedzīvoto:

Daniela, 9. gadi: Man ļoti patika mācītājs Klauss un viņa interesanti izstāstītie Bībeles stāsti. Un iepatikās jaunā tradīcija – pēc lūgšanas lielajā teltī uzklavēties un klusumā 2 minūtes sarunāties tikai ar Dievu. Patika ik rīta Bībeles pētīšana Judītes vadībā un vakara stāsti. Interesanta bija arī citu klubu uzstāšanās lielajā teltī, kā arī ciemošanās ar žirafi pie citiem klubiem. Paldies mūsu pavārītei Inetai par ļoti garšīgajiem ēdieniem. Priecājos, ka Toms mūsu kopīgajā palīdzēšanā saimniekam atrada to dārgo 200.00 Ls vērtu detaļu. Patika pilnīgi visas nodarbības, palīdzēt saimniekam un abi pārgājieni, kristības.

Dagmāra, 10.gadi: Man patika jāt ar zirgiem un ūdens nodarbības ezerā Rutas vadībā. Ļoti labi, ka varēja iepazīties ar citiem bērniem. Tīri interesanti bija vākt zirgābolus un redzēt, kā katru dienu apkārtnē paliek arvien tīrāka. Arī peldvieta tika paplašināta. Superīgi bija nakts pārgājiena uzdevumi. Kristības-tas bija forši, jo īpaši, kad redzējām balodi debesīs- Dievs tā mums parādīja zīmi.

Monika, 12.gadi: Šī nometne bija visforšākā! Ļoti patika nodarbības, vislabāk -zirgu un puķošanas. Pārgājiens bija interesants. Un mums bija ļoti garšīgi ēdieni. Patika, ka katrai dienai bija savs dzīvnieks, un Toto piedzīvojumi bija jautri! Īsti džungļu piedzīvojumi. Un Dievs mūs sargāja. Mani ļoti aizkustināja kristību vakars. Es pa ziemu mācīšos un nākošajā nometnē kristīšos. Un dziesmas bija ļoti foršas! Šajos džungļos briesmu daudz, bet es nebaidos, nebaidos....)

Toms, 14. gadi: Es kristījos nometnē – pašā kristību brīdī es ļoti labi jutos. To, ka gribu kristīties un vairāk pievērsties

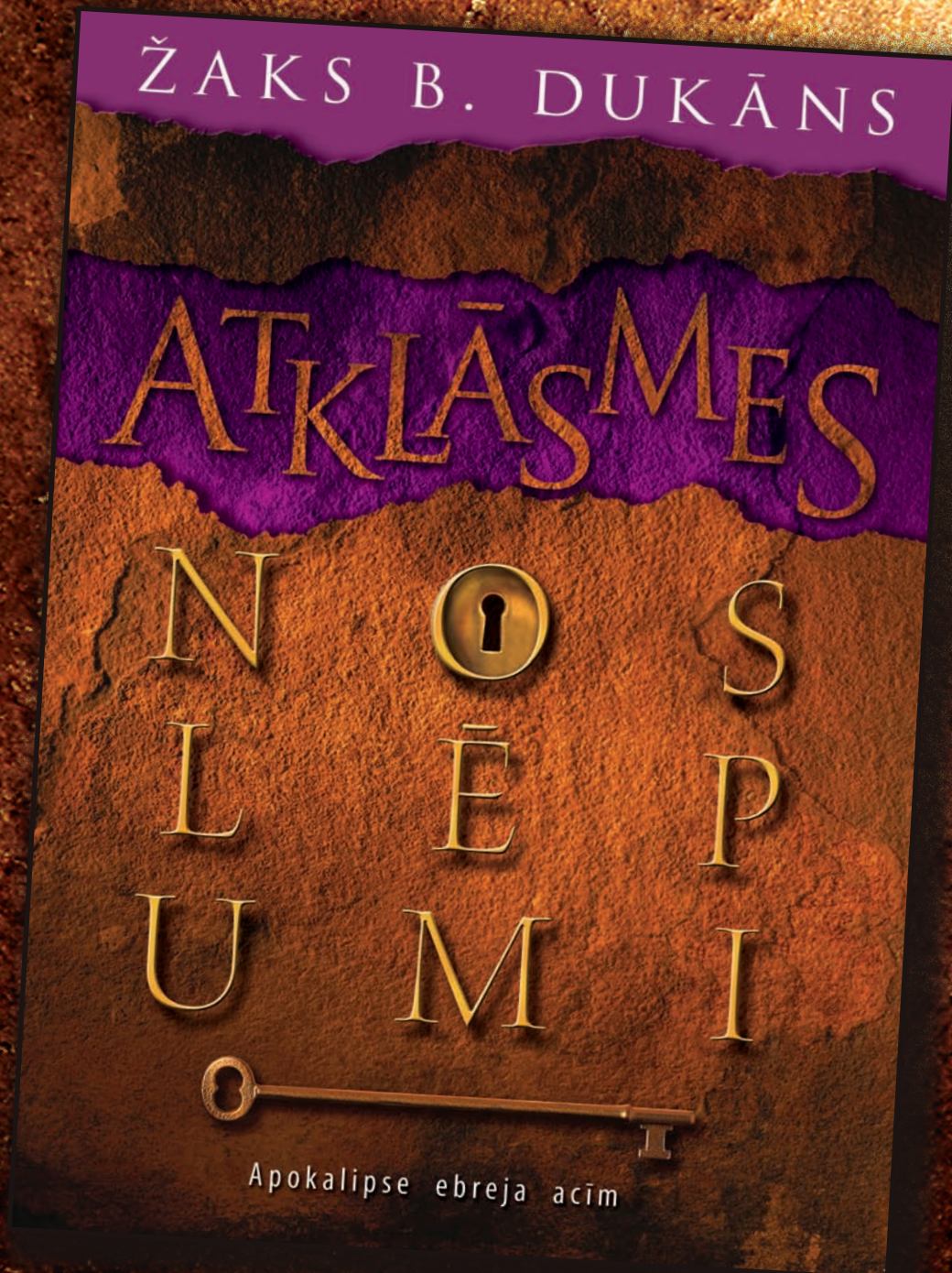
Dievam, sapratu jau rudenī, kad jaunieši sākām mācīties Bībeles stundas. Patika Klausam ik rīta un vakara svētrunas. Vēl zirgi – tie bija vislabākie, jauki, ka pilnīgi visiem bija iespēja izbaudīt, kā tas ir – jāt ar zirgu. Kopumā viss bija labs un interesants.

Maija: CM nometnē piedalījies pirmo reizi. Biju tik daudz laba dzirdējusi par šīm brīnišķīgajām nometnēm, bet, ka tik vērtīgas viņas ir – viss pārsniedz iedomāto. Mums uzticēja izmeklēt vietas lūgšanu stacijām un sakopt tur apkārtni, tas bija visaizraujošākais darbs. Džungļus pārvērst tīrā parkā! Un tad vērot, ar kādu godbijību klusumā bērni sarunājās ar Dievu. Man likās, ka atrodamies uz Jaunās Zemes... Bija arī divas „kabīnes” (aizkari starp kokiem), kur varēja uzticēt savu bēdu mācītājam un saņemt sirsnīgas aizlūgšanas. Tieši tur es saņēmu ilgi meklēto atbildi uz savu jautājumu. Slavēts lai ir mīļais Dievs!

Uldis: CM nometnes jau kļuvušas par neatņemamu dzīves sastāvdaļu. Gada garumā to izdzīvojam domās, atliekam naudiņu - kā nu kurš. Šajās nometnēs notiek “garīga attīrīšanās”, liekas, ka nedēļas laikā tiek izdzīvota vesela dzīve - tik koncentrēta, “Zip” formātā. Tieši par šo nometni - varbūt jāraksta par Daugavpils meiteni, kura pēc noslīkšanas augšāmcelās... Domāju, ka viss kopumā, režīms, grūti jau izdalīt, protams, zirgi! Un - jau pats brauciens – labi, ka tik tālu, bērniem ekskursija pa Latviju, autobusā dziesmas, jautrība. Bijām arī Kolkas ragā. Vēl jāpiemin, ka piedalījās klubs no Lietuvas, kļūstam internacionāli.

CM klubs „Ērgļi” no Ērgļu draudzes

DRĪZUMĀ IZNĀKS

JŪDU MANTOJUMA PĒTNIEKS ŽAKS DUKĀNS ROKAS VECJĀ DERĪBĀ, LAI ATKLĀTU ARMA-GEDONAS KAUJAS UN TŪKSTOŠGADES NOZĪMI. ATKLĀSMES GRĀMATAS SIMBOLISMU VIŅŠ SAISTA AR SENĀ ISRAĒLA SVĒTNĪCAS KALPOŠANU, PARĀDOT, KĀ GRĀMATAS SEPTIŅAS DAĻAS ATBILST JŪDAISMA SEPTIŅIEM SVĒTKIEM. VIŅŠ SECINA, KA ATKLĀSMES PRAVIETOJUMI PAR-REDZ SEKULĀRISMA (ĒĢIPTE) GALĒJU DISKREDITĀCIJU, KONSERVATĪVĀS RELIĢIJAS (BABILO-NA) ATJAUNOŠANOS, UN ŠO ABU KUSTĪBU SAVIENĪBU NOSLĒDZOŠAJOS NOTIKUMOS, PIRMS KRISTUS ATGRIEŠANĀS, LAI DARĪTU GALU GRĒKAM UN IZGLĀBTU SAVUS ĻAUDIS.